

บทนำ

ตระกูลธิดอร์

กดูไปไม่ร่วง เมืองรอสเตอร์ดัม ประเทศคาเซย์

คาเซย์เป็นประเทศที่ปกครองโดยเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ของประเทศตระกูลที่ใกล้ชิดกับเชื้อพระวงศ์ และสืบเชื้อสาย มีทั้งอำนาจและเป็นพระญาติ มีเชื้อสายสูงศักดิ์ก็คือตระกูลธิดอร์

ผู้นำของตระกูลธิดอร์คือ พลเอกอัสปา ธิดอร์ อดีตผู้บัญชาการสูงสุดแห่งประเทศคาเซย์ ถึงอัสปาจะไม่ได้ดำรงตำแหน่งนั้น แต่เขาก็ยังมีอำนาจมากในประเทศคาเซย์ ไนวัยใกล้แปดสิบ อัสปายังแข็งแรงมากวัยที่โรยราไม่ได้ลดทอนความน่าเกรงขามของ อัสปา ธิดอร์

อัสปามีบุตรชายสามคน ทุกคนทำงานให้กับรัฐบาลของประเทศคาเซย์ โดยเฉพาะบุตรชายคนโต ซีซาร์ ธิดอร์ ซึ่งเพิ่งได้รับตำแหน่งรองผู้บัญชาการของประเทศคาเซย์ ควบคุมอำนาจด้านการทหาร เป็นรองเพียงแค่ว่า แกร์ ธิดอร์ ผู้บัญชาการสูงสุดของประเทศคาเซย์ ซึ่งมีศักดิ์เป็นอาของเขา และแน่นอนด้วยความสามารถและความเหมาะสม แกร์จะต้องดันหลานชายขึ้นรับตำแหน่งผู้บัญชาการสูงสุดแทนตัวเอง หากจะบอกว่าซีซาร์เป็น

ว่าที่ผู้บัญชาการสูงสุดของประเทศคาเซย์ก็คงไม่ผิดนัก

นอกจากข่าวดีของคาเซย์ เส้นทางการเมืองภายในประเทศของนิโคลัส ซีโอดอร์ บุตรชายคนเล็กของอัสปาก็กำลังรุ่งเรือง นิโคลัสเป็นตัวแทนของราชวงศ์ผู้ปกครองประเทศคาเซย์ รับผิดชอบใกล้ชิด เรียกได้ว่าเป็นคนที่พระราชกษัตริย์ผู้ปกครองประเทศคาเซย์ให้ความไว้วางใจ

ตำแหน่งของนิโคลัสในประเทศคาเซย์จะเรียกกันว่าเป็นผู้แทนพระองค์ของพระราชกษัตริย์ มาร์เซย์ก้า อำนาจทั้งในราชสำนักและอำนาจทางการเมืองของประเทศคาเซย์ล้วนแล้วแต่มีคนของซีโอดอร์เข้าไปเกี่ยวข้องด้วย

อัสปาทาคณูมิใจในตัวบุตรชายของเขามาก หากจะเทียบความภาคภูมิใจที่อัสปาได้รับจากบุตรชาย คนที่ทำให้เขามีความสุขน้อยที่สุดก็คือ โดมินิค ซีโอดอร์ บุตรชายคนกลางซึ่งทำงานในกระทรวงการศึกษาของประเทศคาเซย์

โดมินิคสามารถผลักดันตัวเองให้มีตำแหน่งที่สำคัญกว่านี้ได้ ในความรู้สึกของอัสปา แต่โดมินิคเลือกเส้นทางนี้ เขาให้เหตุผลกับบิดาว่า เขาต้องการให้ความสำคัญกับการศึกษา และต้องการวางรากฐานการศึกษาที่สำคัญและจำเป็นให้กับบุคลากรในประเทศคาเซย์

โดมินิคเป็นรองหัวหน้ากระทรวงการศึกษาของคาเซย์ เขาจะต้องได้ขึ้นเป็นหัวหน้ากระทรวงเมื่อหัวหน้ากระทรวงคนปัจจุบันหมดวาระ แต่ตำแหน่งหัวหน้ากระทรวงการศึกษาเป็นตำแหน่งที่ได้รับความน่าเกรงขามสำหรับอัสปา

“๖๖สนอักษร”

เท้าที่กำลังเข็งขื่นเพื่อย่องเบากลับไปยังห้องนอนถึงกับหยุดชะงัก เด็กสาวในวัยแปดขวบยืนตัวตรง ไม่กล้าหันไปมองเจ้าของเสียง

“คุณแม่”

“ขานรับแล้วทำไมไม่หันมาจ๊ะ”

แสนอักษร ธีโอเดอร์ หันหน้าไปหามารดา มธุรส ธีโอเดอร์ หรืออันนี่ เดินเข้าไปหาบุตรสาว มีอนุ่มเลื่อนไปจับคางของบุตรสาว แล้วก็ดันใบหน้าของแสนอักษรขึ้น

“หันแล้วคะ แม่ขา...”

“ยังไม่ต้องแก้ตัวจ๊ะ”

“แม่ขา แสนมีความจำเป็นจริงๆ นะคะ”

แสนอักษรดึงเอาลูกอ่อนที่มักเอาชนะใจมารดาได้เสมอขึ้นมาให้ มธุรสเกิดในประเทศไทย เธอเป็นพนักงานระดับสูงของโรงแรมหรูแห่งหนึ่งในประเทศไทย ได้พบกับโดมินิคตอนที่เขาเดินทางไปประชุมเรื่องงานที่เขารับผิดชอบ สถานสัมพันธ์ทางไกลกันราวสองปีก็ตัดสินใจแต่งงานกัน

มธุรสย้ายจากประเทศไทยมาอาศัยอยู่ในประเทศคาเซย์กับสามี เมื่อมีลูก เธอก็สอนให้แสนอักษรพูดภาษาไทยกับแม่เพื่อให้ลูกได้ซึมซับเรื่องราวประเทศบ้านเกิดของแม่ ส่วนกับพ่อและสมาชิกคนอื่นในครอบครัว แสนอักษรก็จะสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ

“จำเป็นเรื่องอะไรจ๊ะ ชุกชน?”

“แม่ขา”

“การเรียกแม่ไม่ได้ทำให้หนูแสนพันความผิดนะจ๊ะ”

“แสนทำผิดเธอคะ”

“ทำผิดสิจ๊ะ หลบหนีออกจากบ้าน แล้วยังแอบเข้าบ้านทางประตูหลัง”

แสนอักษรก้มหน้า ไม่กล้าสบตากับมารดา

ภายในที่ดินอันกว้างขวางซึ่งธีโอเดอร์เป็นเจ้าของ คฤหาสน์หลังใหญ่ที่สุดซึ่งเป็นที่พักของอัสปากับภรรยา ครอบครัวที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในคฤหาสน์หลังนั้นก็คือครอบครัวของซีซาร์ เพราะซีซาร์คือผู้ที่ผู้นำตระกูลธีโอเดอร์คนต่อไป

ส่วนโดมินิคกับนิโคลัสจะมีบ้านของตัวเองบนที่ดินของธีโอเดอร์

บ้านของนิโคลัสซึ่งเป็นน้องเล็กนั้นมีขนาดใหญ่กว่าบ้านของโดมินิคซึ่งเป็นพี่ชายคนรอง ก็เพราะตำแหน่งหน้าที่การงานของนิโคลัสสูงกว่าโดมินิค

“แสนขอโทษค่ะแม่”

“ยอมรับผิดหรือยังจ๊ะ”

“ยอมรับผิดแล้วค่ะ แสนแอบออกไปข้างนอกโดยไม่ขออนุญาตแม่ก่อน แสนทำผิดค่ะ”

มธุรสยิ้มอ่อนโยน เธอต้องการสอนให้แสนอักษรรู้จักที่จะยอมรับผิด ถ้าหากยอมให้โกหก ไม่สั่งสอนตั้งแต่ยังเยาว์วัย เมื่อโตขึ้นนิสัยของแสนอักษรอาจเป็นเรื่องเลวร้ายยากเกินกว่าที่บิดามารดาจะตามไปสั่งสอนได้

“ถ้าหนูแสนยอมรับผิด แม่ก็จะให้อภัย”

“แม่ขา แสนยอมรับผิดแล้วจริงๆ นะคะ”

แสนอักษรเดินเข้าไปหามารดา สวมกอดมธุรสและมธุรสก็กอดตอบ บุตรสาว ริมฝีปากของแม่จุ่มพิตต่ออ่อนโยนลงบนหน้าผากของแก้วตาดวงใจ

“แม่ให้อภัยหนูแสน”

มธุรสลูบศีรษะบุตรสาว แสนอักษรโอบกอดมารดา แม่หนูรู้สึกผิดจริงไม่ใช่เสแสร้ง กอดมารดาแนบแน่น ดีใจที่ไม่ต้องรับโทษ

“แต่เราก็ต้องไปคุยกันนะจ๊ะ”

“ค่ะแม่”

“ไปที่ห้องของลูกกับแม่จะหนูแสน”

“ค่ะแม่”

แสนอักษรจับมือมารดา สองแม่ลูกเดินไปยังห้องนอนของแสนอักษร ในวัยแปดขวบ แสนอักษรยังมีความซุกซนตามประสาเด็ก แต่มธุรสก็ต้องสอนให้ลูกเป็นคนที่มีเหตุผลตั้งแต่เด็ก

“เพราะบ้านเราคึกคักมาก แสนก็เลยอยากรู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น”

แสนอักษรบอกถึงเหตุผลที่แอบออกไปจากบ้าน เพื่อไปปีนเวียน แอบดูบริเวณคฤหาสน์หลังใหญ่ ภายในตระกูลธิดาธอร์มีลำดับชั้นค่อนข้างละเอียดียบย่อย คฤหาสน์หลังใหญ่นั้น แม้จะเป็นบ้านของคุณปู่ คุณย่า และคุณลุงของแสนอักษร แต่ก็เชื่อว่าแสนอักษรนี่ก็อยากจะได้เข้าไปก็ทำได้

และไม่ใช่ว่าแค่ในตระกูลธิดาธอร์เท่านั้น การแบ่งชนชั้นในประเทศคาเชย์เป็นการปฏิบัติที่สืบทอดกันมา บุษคือหัวหน้าครอบครัวและมีอำนาจมากกว่าสตรี สตรีต้องเชื่อฟังสามี ถ้าหากยังไม่มีสามีก็ต้องเชื่อฟังบิดา หรือผู้ปกครองที่อาจจะจะเป็นพี่ชายหรือญาติผู้ใหญ่ในครอบครัวก็ได้

แสนอักษรอยากรู้ตามประสาเด็ก แต่ถ้าหากอัสปาเห็นแสนอักษรไปวุ่นวายแถวคฤหาสน์ แสนอักษรจะต้องถูกทำโทษ มธุรสลูกศิษย์ระของบุตรสาว เธอนั่งอยู่บนโซฟา และมีร่างน้อยของแสนอักษรนอนหนุนศีรษะบนตักของมารดา

“จะมีงานเลี้ยงฉลองตำแหน่งสำคัญของคุณลุงซีชาร์จ่ะ”

“มีน้ำเค็มคักเซียวค่ะ”

แสนอักษรยังเป็นเด็กน้อย แต่ก็รู้ว่าคุณปู่รักคุณลุงมาก ถ้าหากไม่รักมาก คุณลุงก็คงไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่บ้านเดียวกับคุณปู่ นั่นคือเหตุผลตามประสาเด็กของแสนอักษร

“แต่หนูแสนก็ทำไม่ถูก ถ้าหากคุณปู่พบเข้าจะเป็นเรื่อง”

“แสนขอโทษค่ะแม่”

“หนูแสนก็รู้ใช่ไหมลูก ว่าหนูทำผิดกฎของคุณปู่”

“รู้ค่ะ แสนจะพยายามไม่ทำอีกค่ะแม่”

“พยายามไม่ทำอีก?”

“แม่ขา แสนไม่รู้นี่ค่ะ ในอนาคตแสนอาจเผลอตัวทำอีกก็ได้ แสนเลยรับปากไม่ได้ค่ะว่าจะไม่ทำอีก”

แสนอักษรเป็นเด็กฉลาด แต่บางครั้งก็พ่วงเอาความเฉลียวถึงเกมโกง

เข้าไปด้วย มธุรสสายหน้าเล็กน้อยด้วยความระอาถึงเอ็นดู

“หนูแสนต้องไม่ละเมียดกฏของคุณปู่ละลูก การฝ่าฝืนคำสั่งของผู้ใหญ่ เป็นเรื่องที่ไม่สมควร”

“ค่ะแม่ แต่ถ้าแสนจำเป็นต้องละเมียดกฏแล้วคุณปู่จับได้ แสนจะยอมให้คุณปู่ทำโทษค่ะ”

คำตอบของบุตรสาวยังคงเป็นคำตอบที่ไม่ตอบรับว่าจะไม่ฝ่าฝืนคำสั่งของอัสปา มธุรสก็ได้คาดคั้น เพราะแสนอักษรก็ยังคงเด็กมาก ยังมีเวลาอีกมากที่จะค่อยๆ สอนบุตรสาว

“แสนอยากไปเล่นกับน้องสาวด้วยค่ะ”

แสนอักษรมีน้องสาวที่น่ารักมาก เด็กอ้วนผิวขาวอมชมพูตัวกลม หัวเราะเก่งและยิ้มเก่ง แสนอักษรอยากเล่นกับน้องสาวมาก แต่น้องสาวเป็นลูกของคุณลุงซีซาร์ น้องสาวก็เลยต้องอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ การจะไปเล่นกับน้องสาวไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

“หนูแสนก็ได้เจอน้องสาวทุกสัปดาห์อยู่แล้วนี่ล่ะลูก”

“ก็อยากเจอบ่อยๆ นี่คะ น้องสาวกำลังน่ารักมากเลยค่ะแม่”

แสนอักษรจะได้เล่นกับน้องสาวสัปดาห์ละหนึ่งครั้งในวันรับประทานอาหารพร้อมหน้าพร้อมตาของครอบครัวที่บ้านใหญ่ คุณป้าคนสวยซึ่งเป็นภรรยาของคุณลุงซีซาร์อ่อนหวานและใจดีกับแสนอักษร อนุญาตให้แสนอักษรเล่นกับน้องสาวได้

น้องสาวก็น่ารักมาก แก้มเป็นพวงนำหอม และแสนอักษรก็ชอบหอมแก้มน้องสาวมากด้วย น้องสาวมีอายุน้อยกว่าแสนอักษรสี่ปี น้องสาวชอบเล่นกับแสนอักษร แสนอักษรเลยคิดว่าตัวเองสนิทกับน้องสาว แต่แสนอักษรไม่สนิทกับพี่ชายซึ่งเป็นลูกชายของคุณลุงซีซาร์ พี่ชายวัยสิบสามปี มีบุคลิกที่เยือกเย็นและเข้าถึงยาก แต่ถึงอย่างไรแสนอักษรก็รักเขา เพราะเขาเป็นพี่ชายของเธอ

“หนูแสนต้องเคารพในกฏของคุณปู่ละลูก”

“คะแม่”

“แม่รู้ว่าหนูแสนยังไม่เข้าใจ แต่เมื่อหนูแสนโตขึ้น หนูแสนก็จะเข้าใจมากขึ้นจ้ะ”

แสนอักษรตอบรับคำสั่งของมารดา มธุรสเองก็ทราบดีว่าเป็นเรื่องยากที่จะให้เด็กแปดขวบเข้าใจทุกเรื่องอันซับซ้อนของผู้ใหญ่ แต่แสนอักษรจะต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจกับชีวิตที่ต้องดำเนินต่อไปในครอบครัวอันทรงเกียรติของประเทศคาเชย์

สิบปีผ่านไป

ช่วงเวลาสิบปีที่ผ่านมา แสนอักษรเติบโตขึ้นจากแม่หนูวัยแปดขวบปีนี้เป็นเธอมีอายุครบสิบแปดปีเต็ม จากหนูน้อยไร้เดียงสา แสนอักษรก็ค่อยๆ เรียนรู้การใช้ชีวิตภายในตระกูลธิดอร์ดอร์ หญิงสาวให้คำนิยามกับชีวิตของเธอและมารดา

‘ไว้ความยุติธรรม!’

แสนอักษรต่อต้านความอยุติธรรมนั้น การพูดออกไปไม่ใช่ตัวเลือกที่เหมาะสม นอกจากจะทำให้คุณปู่โกรธก็ยิ่งจะส่งผลกระทบต่อมารดา

‘เราต้องอดทน’

หญิงสาวคิดถึงมธุรสด้วยความรู้สึกอ่อนโยน ในวัยเยาว์แสนอักษรไม่เคยรู้เลยว่ามารดาต้องอึดอัดใจมากเพียงใด กระทั่งเธอเติบโตขึ้นเรื่อยๆ มารดาก็ไม่เคยปริปาก แต่หญิงสาวรู้ด้วยตัวเอง มารดากับเธอไว้ซึ่งสิทธิพิเศษเมื่อเทียบกับครอบครัวของคุณลุงซีซาร์และคุณอานีโคลัส

ชีวิตความเป็นอยู่ในบ้านสุขสบายกายก็จริง แต่ก็มีอึดอัดทางใจมากเหลือเกิน โดยเฉพาะมารดาของเธอ ต่อหน้าแสนอักษร มธุรสมีแต่รอยยิ้ม แต่เธอก็รู้ว่าภายในใจของมารดาเต็มไปด้วยหยดน้ำตาที่เธอไม่สามารถช่วยซับได้ นับครั้งไม่ถ้วนที่แสนอักษรแอบคิด หากเธอเป็นผู้ชาย มารดาคงไม่ต้องอึดอัดใจถึงขนาดนี้

ในประเทศคาเชย์ การเป็นผู้ชายยังคงได้รับสิทธิพิเศษเหนือผู้หญิง นอกจากนี้มารดาของเธอยังเป็นลูกสะใภ้ต่างชาติ ถึงอัสป่าจะอนุญาตให้เข้ามาอยู่ในครอบครัว แต่ธรรมเนียมของการมีภรรยาได้มากกว่าหนึ่งคน ก็ยังทำให้มธุรสเจ็บปวด

คุณลุงซีซาร์ก็มีภรรยาเป็นคนไทยเช่นกัน แต่สะใภ้ใหญ่ที่เป็นคนไทย ได้รับความเอ็นดูจากอัสป่ามากเป็นพิเศษ นั่นก็เพราะสถานะของซีซาร์และตำแหน่งสำคัญที่ทำให้อัสป่าภูมิใจ นอกจากนี้เรื่องนั้นซีซาร์ก็ยังมีหลานชายให้กับอัสป่า หลานสาวซึ่งเป็นลูกของซีซาร์กับภรรยา ก็เลยได้รับความเอ็นดูมากเป็นพิเศษจากอัสป่า ทั้งหลานชายและหลานสาวซึ่งเกิดจากซีซาร์คือ หลานคนโปรด ส่วนแสนอักษร เธอรู้ว่าคุณปู่เอ็นดูเธอ แต่ก็ไม่ไ้ได้มากเป็นพิเศษ

และเพราะมารดาไม่สามารถมีลูกชายให้กับโตมินิค โตมินิคจึงเลือกแต่งภรรยาเข้าบ้านอีกสองคน แต่ทั้งสองคนนั้นก็ไม่มีลูกชายเช่นกัน โตมินิคกำลังจะแต่งงานใหม่อีกครั้งกับภรรยาที่เด็กกว่าถึงยี่สิบปี ว่าที่ภรรยาใหม่ของบิดานั้นมีอายุมากกว่าแสนอักษรแค่สามปีเท่านั้น

สิ่งที่แสนอักษรทำได้ในตอนนั้นก็คือคอยดูแลมารดาอย่างใกล้ชิด มธุรสยังคงมีรอยยิ้มให้กับแสนอักษรเสมอ แต่แสนอักษรมองไม่เห็นความสุขเบิกบานในดวงตาของมารดามานานมากเหลือเกิน สุขภาพร่างกายของมธุรสก็แยลงทุกวัน

‘ตรอมใจ’

ต่อให้ร่างกายสุขสบายมากเพียงใด แต่อาการตรอมใจต่างหากที่กำลังกัดกร่อนความแข็งแรงของมารดาให้ลดน้อยถอยลงเรื่อยๆ

“แม่ขา”

แสนอักษรตัดสินใจเรียกสตรีที่นั่งเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง มธุรสยิ่งบอบบางจนแทบจะปลิวไปกับสายลม ใบหน้าเศร้าหมองหันมา มองบุตรสาว แล้วยิ้มอ่อนโยนส่งให้แสนอักษร

“หนูแสน”

หญิงสาวเดินเข้าไปหามารดา ทรวดกายนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกับมารุส แล้วก็เอื้อมมือไปจับมือของคนเป็นแม่ยกขึ้นแนบแก้ม

“คิดอะไรรออยู่หรือคะ”

“ชมวีวีเรื่อยเปื่อยนะลูก”

เธอรู้ มารดาต้องคิดถึงพิธีแต่งงานของบิดาซึ่งกำลังจะมีขึ้นในอีกไม่กี่วันข้างหน้า แสนอักษรมองไปบนโต๊ะกลางแล้วก็เอ่ยถามมารดา

“กล่องอะไรคะแม่”

“คุณป้าสาวเอามาฝาก เป็นโลมบ่ารุงร่างกายล่ะ”

พันวสา ริโอเตอร์ คือภรรยาของซีซาร์ พันวสาสนใจต่อมารดาของแสนอักษรเสมอ เป็นห่วงเป็นใย อาจจะเอาใจใส่มธุรสมากกว่าบิดาของเธอด้วยซ้ำ แสนอักษรเคยจำได้ว่าบิดากับมารดาเป็นคู่สามีภรรยาที่รักกันมาก แต่เธอจำไม่ได้ว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่เปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไร

“คุณป้ามีน้ำใจกับเรามากเลยนะคะ”

“ใช่ล่ะ”

แสนอักษรเองก็ได้รับความเอ็นดูจากพันวสามาก และการที่แสนอักษรได้เรียนในโรงเรียนเดียวกับ เพตรา ริโอเตอร์ บุตรสาวของซีซาร์กับพันวสาก็เพราะพันวสาออกหน้าเอ่ยปากขออนุญาตอัสป่า ถึงคุณปู่ของเธอจะมีฐานะร่ำรวย แต่อัสป่าก็ยังคงมีความเชื่อแบบดั้งเดิม

หลานสาวไม่จำเป็นต้องเรียนไปมากมาย เมื่อถึงอายุสิบแปดก็ควรเตรียมตัวแต่งงาน ตอนนี้อัสป่ากำลังเลือกเพื่อนว่าที่หลานชาย แต่ที่แสนอักษรยังไม่ถูกบีบบังคับเรื่องนี้หนักก็เพราะพันวสาเคยเปรยๆ ว่าอยากให้แสนอักษรเรียนจบก่อนค่อยคิดเรื่องแต่งงาน

“แม่คะ แม่เหนื่อยหรือเปล่าคะ อยากพักผ่อนไหมคะ แสนจะพาแม่ไปพักผ่อนนะคะ”

“ก็ดีเหมือนกันล่ะ”

เสียงแผ่วเบาของมธุรสทำให้หัวใจของแสนอักษรหวั่นไหว หญิงสาวเคยถามตัวเองนับครั้งไม่ถ้วน ด้วยเหตุผลที่มารดาไม่มีลูกชายให้เท่านั้นหรือ บิดาถึงได้แต่งงานซ้ำแล้วซ้ำอีก รวากับว่าหัวใจของมารดาทำจากหิน อดทนต่อเรื่องที่เกิดขึ้นได้อย่างไม่รู้สึกรู้สา คุณลุงซีซาร์ยังรักมันและมีภรรยาคนเดียวได้ แต่ทำไมบิดาของเธอถึงทำแบบนี้ไม่ได้

“แม่ขา”

เพตราเดินเข้าไปสวมกอดมารดา เธอเป็นสาวน้อยที่มีความงามโดดเด่นและสะดุดตา ในวัยสิบสี่ปี เพตราจัดเป็นสตรีที่งามจนหาคนเทียบได้ยาก เส้นผมยาวสลวยเลยบันท้ายล้อมกรอบใบหน้างามราวกับเทพธิดา เรือนกายอ่อนแอในชุดสีขาว เบียดกายเข้าไปหาพันวสา

“ว่าไงจ๊ะลูก”

“วันนี้แม่ไปเยี่ยมคุณอาฮันนี่มาใช่ไหมคะ”

“จ๊ะลูก”

“คุณอาเป็นยังไงบ้างคะ”

“ร่างกายเหมือนจะอ่อนแอลง”

พันวสาวางมือจากงานปักผ้าที่ทำอยู่ เธอเป็นห่วงมธุรส ทั้งห่วงใยและเห็นใจ แต่พันวสาที่ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากคอยดูแลอยู่ห่างๆ เธอรู้ มธุรสอดทนอยู่ที่นี้ก็เพื่อแสนอักษร มธุรสเคยยื่นข้อเสนอขอหย่าขาดจากโดมินิค แล้วพาแสนอักษรกลับไปใช้ชีวิตด้วยกันที่ประเทศไทย

โดมินิคปฏิเสธ และนั่นก็เป็นชนวนเหตุที่ทำให้โดมินิคกับภรรยาห่างเหินกัน โดมินิคโกรธจัด เพราะข้อเสนอของมธุรสเป็นการดูแคลนศักดิ์ศรีของเขา พันวสาไม่เห็นด้วยกับความคิดของโดมินิค แต่เธอก็ต้องเก็บไว้ในใจ ถ้าหากซีซาร์มีภรรยาคนอื่นนอกจากเธอ พันวสาก็คงไม่ทนอยู่กับเขาเป็นแน่ พันวสาทำใจเรื่องนี้ไม่ได้ และก่อนแต่งงานกับซีซาร์ เธอก็ขอสัญญาจากเขาเรื่องนี้ ซีซาร์เป็นคนดู ไม่ใช่สุภาพบุรุษผู้อ่อนโยนเหมือนกับ

โดมินิค แต่ซีซาร์กลับเป็นคนที่ภรรยาสามารถเจรจาได้

ในขณะที่โดมินิคมีบุคลิกอบอุ่นและอ่อนโยนมากกว่า แต่โดมินิคก็ถือตัวว่าเขามีอำนาจเหนือภรรยาของตัวเอง ไม่ได้คิดถึงความรู้สึกของมธุรส ความรักและความไว้วางใจที่มธุรสมอบให้กับสามีถูกโดมินิคย่ำยีจนไม่เหลือชิ้นดี

โดมินิคได้ตัวภรรยาคนที่สองมาก็เพราะฝ่ายหญิงจ้องจะจับเขา เมื่อพลาดท่าเขาก็ต้องรับผิดชอบ แต่ภรรยาคนที่สาม โดมินิคตั้งใจแต่งเข้ามาในตระกูลซีโอดอร์เพื่อประชิดมธุรส และภรรยาคนที่สี่ซึ่งมีอายุใกล้เคียงกับแสนอักษรอีกล่ะ พันวสาถึงกับคลั่งขมับเมื่อทราบเรื่อง แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะยื่นมือเข้าไปยุ่งได้

“แม่ขา แล้วแม่เจอพี่แสนหรือเปล่าคะ”

“ไม่เจอจ๊ะ”

“เพพเป็นห่วงพี่แสนจังคะ”

เพตราเป็นสาวน้อยที่มีหัวใจอ่อนโยน และพันวสาก็ปลุกฝังให้บุตรสาวรักใคร่และห่วงใยแสนอักษร พันวสามองไกล ต้องการให้แสนอักษรเชื่อว่ามีความที่รักและหวังดีต่อแสนอักษรจริงๆ หลานสาวของเธอไม่เคยบิปรากพูดเรื่องของบิดามารดา แต่พันวสามองดวงตาของแสนอักษรแล้วก็กลัวใจ

แสนอักษรไม่ใช่เด็กหัวอ่อน แต่แสนอักษรรู้ว่าต้องปฏิบัติตัวอย่างไรเพื่อให้สามารถอยู่ที่นี้ได้โดยไม่เกิดปัญหาและเจ็บสงบมากที่สุด โดมินิคก็เหมือนคนกู่ไม่กลับ เมื่อประชิดมธุรสแล้วภรรยาไม่มีที่ท่าว่าจะสนใจก็ยิ่งประชิดประชัน

“หนูก็ไปหาพี่แสนสิจ๊ะ”

“แม่อนุญาตไหมคะ”

เพตรายิ้มกว้างขึ้นทันที เธออยากไปหาแสนอักษร แต่ก่อนไปก็ต้องได้รับอนุญาตจากมารดาก่อน ที่เข้ามาหาพันวสาคลอเคลียมารดาก็เพื่อหาช่องทางที่จะขออนุญาต

“อนุญาตสิจ๊ะ”

“เพพขอขอบคุณค่ะแม่”

“มาหาแม่ก็เพราะจะขอไปหาพี่แสนไม่ใช่หรอจ๊ะ”

“ใช่ค่ะ”

เพตราอีกอักครู่หนึ่งแล้วก็ยอมรับ ริมฝีปากจิ้มลิ้มคลี่ยิ้มหวานละมุน ยื่นหน้าไปหอมแก้มมารดาเพื่อเอาใจ

“ไม่ต้องอ้อนหรอจ๊ะ แม่อนุญาตแล้ว”

“แม่ขา เพพควรปลอบพี่แสนยังไงดีคะ”

“ไม่ต้องปลอบ”

“อ้าว ไม่ต้องปลอบหรอคะ”

“เพตรา การที่ลูกจะกล่าวถึงเรื่องที่ทำให้อีกฝ่ายเสียใจเป็นเรื่องที่ลูกควบคุมไม่ได้ ต่อให้ระมัดระวังคำพูด ก็เชื่อว่าจะไม่กระทบกระเทือนใจของอีกฝ่าย สำหรับเรื่องที่ละเอียดอ่อนต่อความรู้สึกมากๆ ลูกต้องรู้จักหลีกเลี่ยงจ๊ะ”

“แล้วเพพต้องทำยังไง พี่แสนถึงจะรู้ว่าเพพเป็นห่วงคะ”

“ลูกไปหาพี่แสน ทำตัวเป็นน้องสาวของพี่แสน และทำให้พี่แสนมีรอยยิ้ม เท่านั้นก็พอ”

“เพพต้องไปหาพี่แสน แล้วไม่ต้องพูดถึงเรื่องคุณอาโดมินิคใช่ใหมคะ”

เพตราต้องการไปหาแสนอักษรเพื่อให้กำลังใจพี่สาว ถ้าหากไม่พูดถึงเรื่องงานแต่งงานของคุณอาโดมินิคแล้วจะเรียกว่าเป็นการให้กำลังใจได้อย่างไร แต่เพตราก็เชื่อมารดา เธอต้องทำตามที่พันวสาแนะนำ

“ใช่จ๊ะ”

“ค่ะแม่ เพพยังไม่ค่อยเข้าใจ แต่เพพเชื่อแม่ค่ะ”

“รีบไปหาพี่แสนสิลูก แม่ให้เวลาสองชั่วโมงนะจ๊ะ เดี่ยวคุณพอกลับมาจะถามถึงหนู”

“คะแม่ เพพไปก่อนนะคะ”

เพตราจวบแก้มมารดาแล้วก็ลุกขึ้นจากโซฟา เธอเดินออกไปจากห้องที่มารดานั่งอยู่ เพตราหันไปบอกสาวใช้ประจำตัว เพตราเป็นหลานสาวที่อัสปาร์กและหวงมากที่สุด ถ้าหากอยู่ในบริเวณคฤหาสน์จะมีสาวใช้สองถึงสี่คนคอยตามดูแลเพตราอยู่เสมอ

สาวน้อยยิ้มหวานที่ส่งดอกไม้ให้กับแสนอักษร ทำให้ริมฝีปากที่ยิ้มยากกับคนอื่นคลี่ยิ้มส่งให้น้องสาวอย่างง่ายดาย

“มีอะไรยายตัวเล็ก”

แสนอักษรวางมือลงบนศีรษะของน้องสาว เพตราขยับตัวเข้าไปหาแสนอักษร รอยยิ้มกว้างขึ้นเมื่อพี่สาวรับดอกไม้ที่เธอส่งให้

“คิดถึงพี่แสนคะ ก็เลยมาหา”

“ขอบใจที่คิดถึง”

แสนอักษรนั่งอยู่ในสวน เพตราก็เลยนั่งลงบนพื้นหญ้าที่พี่สาวนั่งอยู่ เธอเอียงศีรษะเข้าไปฟังกับต้นแขนของแสนอักษร

“เพพเก็บดอกไม้มาให้พี่แสนคะ”

“ตั้งหนึ่งดอก ถือมาหนักมากไหม”

“เป็นดอกไม้หนึ่งดอกที่เพพตัดมาอย่างพิถีพิถันมากเลยนะคะ”

เพตราหันไปยิ้มให้พี่สาว แสนอักษรยิ้มตอบ เพตราเป็นเด็กน่ารักและเพตราก็เป็นความสุขที่แสนอักษรมีนอกจากความสุขเมื่อเห็นมารดาเข้มขึ้น

“ขอบใจอีกครั้ง”

“ตอนพี่เพพตัดดอกไม้ เพพขออนุญาตคุณดอกไม้แล้วคะ”

“คุณดอกไม้ตอบได้ด้วยเหรอ พี่ต้องกลัวดอกไม้ดอกนี้แล้วหรือเปล่า”

“เพพรับรู้ได้ค่ะว่าคุณดอกไม้อนุญาตให้เพพตัด เพพขอคุณดอกไม้เพพอยากส่งความสุขให้พี่แสนผ่านดอกไม้ดอกนี้”

แสนอักษรก้มหน้าลงมองดอกไม้ในมือ ดอกไม้หนึ่งดอกนี่คือกำลังใจ
ของเธอ เพตราไม่ได้กล่าวพาดพิงถึงการแต่งงานครั้งใหม่ของบิดา แต่เธอ
ก็รู้ว่าน้องสาวต้องการให้กำลังใจ

“พี่ต้องมีความสุขนะ”

“พี่แสน เพพมีลูกกวาดมาแบ่งพี่แสนด้วยค่ะ”

“อร่อยไหม”

“อร่อยมากค่ะ”

“จริงเหรอ”

“ลองชิมสิคะ”

เพตราล้วงหยิบลูกกวาดขึ้นมา เธอแกะมันออกจากห่อสีล้นน่ารัก
และก็ยื่นลูกกวาดส่งให้แสนอักษร พี่สาวรับลูกกวาดไปรับประทาน รสหวาน
ของมันละลายลงสู่ลิ้นนุ่ม นอกจากความหวานก็เหมือนจะมีความห่วงใย
ที่เพตราใส่ลงไปด้วย

เพตราสวมชุดกระโปรงสีหวาน เธอแต่งตัวสวยแต่ไม่ได้ไปร่วมพิธี
วิวาห์ของโตมินิค แต่ขออนุญาตมารดาหลบมานั่งเฝ้ามธุรสเป็นเพื่อน
แสนอักษร ภายในห้องนอน เพทรานั่งมองพี่สาวเจียบๆ แสนอักษรนั่งอยู่
ข้างเตียงจับมือมารดา ยกขึ้นแนบแก้ม

“แม่เหนื่อยใช่ไหมคะ”

หญิงสาวผีนํ้าให้กับมารดา ทั้งที่ตาแดงก้ำ แต่เธอสะกดกลิ่นไม่ให้
น้ำตาหลังรินออกมา มธุรสพยายามจะฝืนลิ้มตามองบุตรสาว สำหรับเธอ
ตอนนี้จะเรียกว่าหัวใจสลายก็คงไม่ผิดนัก ความรู้สึกนี้มันเกาะกินหัวใจ
ของมธุรสมานาน เธออดทนเพื่อเฝ้ารอให้แสนอักษรเติบโต กระทั่งถึงวันนี้
มธุรสก็ทนจนไม่อาจทนตรอมตรมได้อีก

“แม่บอกกับแสนตรงๆ นะคะ แม่ไม่ต้องปิดบังแสนนะ แสนรู้”

“จ๊ะแม่เหนื่อย”

มธุรสตอบเสียงแผ่ว พยายามที่จะรวบรวมแรงเพื่อลูบแก้มนุตรสาว
อาการป่วยทางกายของมธุรสนั้นยังพอรักษาให้หายได้ แต่ที่เรื้อรังไม่หาย
สักทีก็เพราะอาการป่วยทางใจต่างหาก

“ແສນຂ້າใจແມ່ນະคะ”

“ແສນ...”

“ແສນຮູ້ຮູ້ ແມ່ອດທນມາຕລອດເພື່ອແສນ ແມ່ຍາກດູແລແສນ ຍາກເປັນ
ກໍາລັງໃຈໃຫ້ແສນ”

“ເພາະແມ່ຮັກແສນຕ່າງຫາກ”

“ແສນຮູ້ຮູ້ ແສນກໍຮັກແມ່ມາກເໝືອນກັນ ແມ່ໜ້າ...ແມ່ຍ່າທຣມານຕົວເອງ
ເພື່ອແສນອີກເລື່ອນະคะ”

สิ่งเดียวที่มธุรสต้องการก็คืออยากเห็นແສນอักษรมีความสุขและมี
มืออนาคตที่ดี แສນอักษรควรได้ใช้ชีวิตที่ตัวเองต้องการ มธุรสจึงอดทนเพื่อ
เฝ้ารอความสุขของลูก เช่นเดียวกับແສນอักษรที่ต้องการเห็นมารดามีความสุข
แต่การที่มารดาอดทนเพื่อเธอ แສນอักษรก็ยิ่งต้องเห็นมารดาเจ็บปวด

“ແສນ...”

“ถ้าแม่เหนื่อย แม่อยากพักก็พักเถอะนะคะ แສນให้สัญญากับแม่
ແສນจะเข้มแข็ง ແສນจะດູແລຕົວເອງໃຫ້ດີ ແລະແສນກໍຍັງມີຄຸນນ້ຳກັບເພງ ເຫັນ
ແມ່ທຣມານ ແສນກໍທຣມານໄປດ້ວຍ”

“ແສນ ແມ່ ພະ...ໜ້າໂທ”

“ไม่ค่ะ แม่ดูแลແສນดีมาก ແມ່ຮັກແສນ ແລະແສນກໍຮັກແມ່ ແມ່ไม่ได้ทำ
ผิดต่อແສນเลย ແມ່ໜ້າ ຄວາມສຸຂອງແສນຄືຄວາມສຸຂອງແມ່ ຄວາມສຸຂອງແມ່
ກໍເປັນຄວາມສຸຂອງແສນເໝືອນກັນ ແສນຂໍໃຫ້ແມ່ມີຄວາມສຸຂະນະ ເລິກເປັນ
ທຸກໆນະคะ”

ແສນอักษรจุ่มพิตขี้ๆ ลงบนมือของมารดา เพตรายกมือขึ้นปิดปาก
เพื่อไม่ให้เสียงสะอื้นของเธอดังลอดออกไป กระทั่งเธอเห็นແສນอักษร
ก้มหน้าลงไปจุ่มพิตหน้าผากของมธุรส น้ำตาของเพตราภียังรินไหลเป็นสาย

มธุรสได้จากเส้นอักษรไปแล้วจริงๆ

แอนด์ฟ ดไวต์เฮอร์เนส

แอนด์ฟ ดไวต์เฮอร์เนส ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมงานปาร์ตี้แบบลับเฉพาะหลังการประชุมสำคัญเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาเดินทางออกจากซัคคาเวียมายังลอนดอนเพื่อทำงาน และแอนด์ฟไม่มีแผนการที่จะมีว่สามีใดๆ ทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือเหล่า

ก่อนเดินทางออกจากซัคคาเวีย เขาเพิ่งมีปัญหาเกี่ยวกับแฟนสาวที่คบกันมาราวหกเดือน แอนด์ฟยังไม่ทันรู้สึกผูกพันกับเธอ สถานะความสัมพันธ์ก็ต้องจบลง เขามีงานยุ่งมาก และผู้หญิงสวยอย่างเจมีนาที่ต้องการเวลาจากเขาอย่างเต็มที่

ความสวยทำให้เธอหลงใหลในตัวเอง เรียกร้องการเอาใจใส่จากเขา ซึ่งแอนด์ฟไม่มีเวลาให้เธอมากนัก ทั้งคู่จบกันด้วยดี อันที่จริงแอนด์ฟค่อนข้างโล่งอกอยู่บ้างที่ความสัมพันธ์จบลงเสียที การคบหากับเจมีนาทำให้เขารู้สึกเบื่อหน่ายผู้หญิงไปด้วย

เธอเรียกร้องจนเขาปวดศีรษะ และคนที่มึนงานยุ่งมากแบบแอนด์ฟก็รู้สึกว่เจมีนาไม่ใช่ความสุขในชีวิตเขา แต่เป็นภาระในชีวิตของชายหนุ่ม

นอกจากนี้เจมีนาอาจคาดหวังทั้งเวลา ความเอาใจใส่ และความลุ่มหลงจากแรนดอล์ฟ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นเจมีนาล้วนไม่ได้รับจากเขา แรนดอล์ฟใช้เวลาการทำงานเป็นอันดับหนึ่ง เพราะต้องการพัฒนาประเทศซัคคาเวียร่วมกับราชวงศ์มาร์ลโคเซนต่อไปให้ได้ไกลมากที่สุด เขาอายุสามสิบห้าในปีนี้ และเริ่มถูกมารดากดดันอย่างหนักเรื่องแต่งงาน

แรนดอล์ฟระบายความกดดันนั้นด้วยการลงคบกับเจมีนา แล้วความล้มพันธ์จะเรียกว่าพังไม่เป็นท่าก็ได้ เขารำคาญแฟนสาวของเขามาก ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่สุภาพบุรุษไม่ควรทำ เจมีนาเรียกร้องทุกอย่างจากเขา และเธอก็หงุดหงิดที่ไม่ได้มัน

เรื่องเดียวที่เจมีนาพอใจจากเขาก็คงเป็นเรื่องบนเตียง ซึ่งแรนดอล์ฟสนุกกับเธอแค่ในช่วงสามเดือนแรก หลังจากนั้นเขาก็รู้สึกว่าการกระหายของเจมีนาเป็นเรื่องที่ทำให้เขาเหน็ดเหนื่อย เจมีนาต้องการผู้ชายที่โพรยแบงก์ให้เธอใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย

แรนดอล์ฟมีฐานะมั่นคงมาก จากข้อมูลของนิตยสารชื่อดังระดับโลกที่จัดอันดับคนร่ำรวยเป็นประจำทุกปี แรนดอล์ฟมีชื่อติดอันดับ มีการประเมินว่าเขามีทรัพย์สินส่วนตัวที่สามารถตรวจสอบได้ราวสองหมื่นล้านเหรียญ เป็นจำนวนเงินมหาศาลที่ทำให้ผู้หญิงทั้งหลายตาโตและจ้องจะจับเขา แต่ยังไม่เคยมีใครทำสำเร็จ รวมถึงเจมีนาด้วย แรนดอล์ฟชอบผู้หญิงแต่ยังไม่มีผู้หญิงคนไหนที่เขาชอบมากพอถึงขนาดต้องการแต่งงานกับเธอสักคน

ในฐานะว่าที่ผู้ปกครองเมืองอเล็กซานเด เขาต้องคิดถึงการแต่งงานของตัวเองอย่างรอบคอบ แต่เขาไม่จำเป็นต้องรอบคอบมากนักในเรื่องการคบหากับผู้หญิงทั่วไป สิ่งเดียวที่ต้องระวังคือต้องป้องกันเรื่องข่าวฉาว รื้อร้ายแรง และการตั้งครรภ์

“คุณดไวต์เฮอร์เนสครับ”

แรนดอล์ฟยกมือขึ้นห้ามก่อนอีกฝ่ายจะพยายามโน้มหน้าให้เขา

เปลี่ยนใจเข้าร่วมปาร์ตี้ งานปาร์ตี้ที่มีความเป็นส่วนตัวสูงในระดับนี้ แรנדอล์ฟไม่เคยอนุญาตให้ตัวเองอยู่ร่วมพาร์ตี้เพื่อ เขาไม่ใช่บุรุษดีเลิศ มีฉากหลังที่ค่อนข้างอันตราย แต่เขาก็ระมัดระวังตัวในเรื่องนี้ เพื่อไม่ให้ข่าวความเสเพลมีโอกาสหลุดออกไปสร้างความเสียหายให้กับตัวเอง แรנדอล์ฟมีข่าวเรื่องเนื้อหอม และเป็นบุรุษที่มีผู้หญิงเข้ามาเป็นจำนวนมาก ความเจ้าชู้ของเขาไม่ทำลายภาพลักษณ์ของเขาเท่ากับภาพหลุดในงานปาร์ตี้แน่นอน เขาถึงไม่เคยเข้าร่วม งานปาร์ตี้แบบนี้ แรנדอล์ฟจะอยู่ร่วมก็ต่อเมื่อเป็นงานที่มีเพียงแค่ว่ากับกลุ่มบุรุษที่เป็นทั้งญาติและเพื่อนสนิทของเขา เจ้าหน้าที่ซึ่งจะเข้าไปพูดคุยกับชายหนุ่มถึงกับหน้าเสียว แรנדอล์ฟเดินผ่านเขาออกไปจากห้องหุหุหุที่เปิดเป็นห้องประชุม เพื่อเดินทางกลับไปยังเพนต์เฮาส์ของเขา

แรนดอล์ฟมีเพนต์เฮาส์ส่วนตัวในลอนดอน มันปลอดภัยกับความเป็นส่วนตัวของเขามากกว่าการเข้าพักในโรงแรม หลังประสบการณ์เมื่อหลายปีก่อนที่เขาถูกพนักงานโรงแรมสาวพยายามที่จะมีสัมพันธ์ด้วยและถ่ายคลิบเพื่อแบล็กเมลล์เขา ชายหนุ่มก็ตัดสินใจซื้อเพนต์เฮาส์ส่วนตัวทันที ผู้หญิงที่ทำตัวเองให้ต่ำต้อยก็จะถูกมองแบบต่ำต้อย ผู้หญิงที่สมควรได้รับการให้เกียรติ เธอก็จะได้รับสิ่งนั้น แรนดอล์ฟเลือกปฏิบัติชัดเจน

ชายหนุ่มก้าวขึ้นไปนั่งบนรถยนต์ส่วนตัวที่จอดรอรับเขา ลมหายใจถูกระบายออกมาด้วยความเบื่อหน่ายเมื่อก้าวขึ้นไปบนรถ

ตอนนี้เขาต้องการพักผ่อน หลังจากสมองของเขาทำงานอย่างหนักในช่วงที่ผ่านมา ผลการเจรจาเป็นที่น่าพอใจสำหรับแรนดอล์ฟ ผลประโยชน์ของซัคคาเวียได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม ถ้าหากเขาไม่เลิกกับเจมีนา ชายหนุ่มคงมีนัดกับเธอหลังเสร็จงาน

ตอนนี้ตารางของเขาว่างเปล่า และแรนดอล์ฟก็ใส่การพักผ่อนลงไป เป็นเรื่องดีที่เขาจะได้ล้มตัวลงนอนบนเตียง หลับให้เต็มตา แล้วค่อยตื่นขึ้นมาเพื่อใช้ชีวิตของเขาต่อไป ชายหนุ่มดึงโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋า

ทางเกวหลังไต้ยีนเสียงของมัน

“ครับหม่ามี้”

“แรนดีที่รัก”

เสียงสดีไสของมารดาตังมาตามสาย แรนดอล์ฟนี่วน้ำ จนถึงวัยที่ เขาอายุสามสิบห้า ชายหนุ่มก็ยังไม่ชินกับชื่อเล่นที่มารดาใช้เรียกเขาเสียที แต่แรนดอล์ฟซัดใจมารดาไม่ได้ แม้แต่ แรมซีย์ ดไวต์เฮอร์เนส ผู้ปกครอง เมืองอเล็กซานเด นักรบแห่งประเทศซัคคาเวีย ดุดันและแข็งแแกร่งเหนือใคร ก็ยังไม่อาจต้านทานท่านหญิงคลาริสซาผู้เป็นมารดาของเขา

“หม่ามี้คิดถึงลูกจังจ๊ะ”

“เราจะมิงานดูตัวกันอีกแล้วหรือครับ”

“ทำไมลูกรู้ล่ะจ๊ะ”

ท่านหญิงคลาริสซาส่งเสียงถามกลับมา แรนดอล์ฟนี่ก็ออกด้วยซ้ำ ว่ามารดาจะแสดงกิริยาแบบไหน เพราะคำถามของเขา ชายหนุ่มทั้งรักใคร่ และค่อนข้างหวาดผวาท่อการกระทำของมารดา เรื่องเร่งรีบหาคู่ครองให้ กับเขา

“ลูกแก่แล้วจ๊ะ”

นั่นคือประโยคเด็ดที่มารดาบอกเขา และทำให้แรนดอล์ฟผู้ซราใน สายตาของมารดาถึงกับคอแข็ง เขาเชื่อมั่นว่าตัวเองยังหนุ่มแน่น แต่ ท่านหญิงคลาริสซาคงไม่คิดแบบนั้น

“ผมแค่ลองเดาครับ”

“ลูกเดาถูกจ๊ะ”

ท่านหญิงคลาริสซารู้ว่าตัวเองคงปิดบังบุตรชายไม่ได้ เธอไม่ผิด ที่อยากให้ลูกมีครอบครัวเสียที แรนดอล์ฟทำงานหนักเกินไป

“ผมก็คิดแบบนี้ครับ”

“แรนดี ลูกควรตัดสินใจแต่งงานกับผู้หญิงดีๆ ลักคน”

“ครับหม่ามี้”

แรนดอล์ฟรู้สึก การโต้เถียงมารดาไม่เกิดประโยชน์ใดๆ แม้แต่บิดา ผู้คู่ต้นของเขาก็ยังเถียงไม่ค่อยชนะท่านหญิงคลาริสสา นอกจากการใช้ อำนาจข่มขู่เอา ดีไม่ดีเจอมารดาองงเข้าให้ บิดาของเขาก็ต้องตามง้ออีก แรมซีย์จึงตัดปัญหาเรื่องหยุ่มหยมด้วยการ ‘ตามใจภรรยา’

แรนดอล์ฟก็ถูกสอนมาให้ปฏิบัติแบบนี้ต่อมารดาเช่นกัน และ ตอนนีท่านหญิงคลาริสสาก็ได้รับการทะนุถนอมจากสามีและลูกชายจน สะกดคำว่าขี้ดีใจไม่เป็นไปแล้ว

“จัดงานดูตัวสามครั้งแล้ว ลูกก็ยังไม่ถูกใจใครสักคน”

“ครับหม่ามี้”

“แรนดีลูกรัก”

“ครับหม่ามี้”

แรนดอล์ฟเลือกที่จะตอบรับ แต่ไม่ให้ความคิดเห็นใดๆ เกี่ยวกับ เรื่องการดูตัว เขาปฏิเสธมารดาไม่ได้ แต่เขาสามารถปฏิเสธผู้หญิงเหล่านั้น ได้

“แรนดีที่รักของหม่ามี้ ดามาคัสก็ยังคงแต่งงานไปแล้ว และมีความสุข มากจากการแต่งงานกับท่านหญิงน้อยที่แสนน่ารักของพวกเรา”

“ครับหม่ามี้”

แรนดอล์ฟฟคิดอยู่หลายครั้ง เขาควรจัดการกับดามาคัสหรือเปล่า เพราะการแต่งงานของหมอนั้นทำให้เขายิ่งถูกมารดากดดันเรื่องแต่งงาน

“ลูกไม่ยอมามีชีวิตคู่ที่แสนสุขแบบนี้หรือจ๊ะ”

“ถ้าให้ผมตอบตามตรง ตอนนี่ยังครับหม่ามี้”

“แล้วลูกจะอยากเมื่อไรจ๊ะ”

“ผมยังตอบไม่ได้ครับ”

“หม่ามี้ไม่ชอบคำตอบแบบนี้เลย”

ท่านหญิงคลาริสสากล่าวเสียงกระเจ้ากระงอตอบกลับบุตรชาย แรนดอล์ฟคงต้องสวมกอดเอาใจมารดาถ้าหากอยู่ด้วยกัน แต่เมื่อคุยกัน

ผ่านโทรศัพท์เขาก็เลือกที่จะนั่งเงียบไว้ให้เวลากับผู้ให้กำเนิด

“แรนดีคนดีของหม่ามี้”

“ครับหม่ามี้”

“ลูกเลิกกับเจมีนาแล้วใช่ไหมจ๊ะ”

“ครับผม”

“เจมีนาโทรศัพท์ถึงหม่ามี้ คร่ำครวญถึงความเย็นซาของลูก แรนดี ลูกรัก ถ้าหากลูกคิดจะคบใครสักคน ลูกก็ควรจะมีเวลาให้คนที่ลูกรักและ รักลูกด้วยนะจ๊ะ”

“ถ้าผมได้พบกับสุภาพสตรีคนนั้นนะครับ”

“ลูกไม่ได้รักเจมีนาเธอจ๊ะ”

“ไม่ครับ และเจมีนาก็ไม่ได้รักผมเช่นกัน ผมคิดว่าเธอคงแค่ผิดหวัง ที่ผมไม่ใช่ผู้ชายแบบที่เธอคิดไว้ แต่มันก็คงไม่มากนัก”

“หม่ามี้กลัวลูกจะเสียใจ ก็เลยคิดว่าเราควรจัดงานปาร์ตี้ดูตัวกัน อย่างเร่งด่วน”

“ผมยุ่งมากครับหม่ามี้”

“แล้วมีตอนไหนที่ลูกไม่ยุ่งบ้างจ๊ะ”

“ตอนนี้ยังไม่มีครับ”

“หมายความว่าลูกไม่พร้อมให้หม่ามี้จัดงานดูตัวให้ลูกใช่ไหมจ๊ะ”

“ถ้าหากหม่ามี้จะกรุณาครับ”

แรนดอล์ฟรู้จักวิธีที่จะรับมือกับความเอาแต่ใจของมารดา ท่านหญิง คลาริสสามีความปรารถนาดีและความรักต่อเขามาก จึงต้องทำความเข้าใจ ว่าสิ่งที่มารดาทำนั้น ทำลงไปเพราะรัก

“โอเคจ๊ะ แม่คิดว่าลูกควรมีเวลาสำหรับการหาเจ้าสาวด้วยตัวเอง แต่ถ้าหากลูกทำไม่สำเร็จ แม่ก็คงต้องเข้าไปยุ่ง แรนดีลูกรู้ใช่ไหมจ๊ะว่าหม่ามี้ รักลูกมาก”

“ครับหม่ามี้”

“ลูกต้องไม่ลืมว่าการมีครอบครัวเป็นเรื่องจำเป็นนะจ๊ะ”
“ครับหม่ามี้”

“หม่ามี้รู้ ลูกไม่อยากคุยกับหม่ามี้สักหรอก งั้นหม่ามี้จะไม่กวนลูก
แล้วจ๊ะ”

“ผมคุยกับหม่ามี้ได้เสมอครับ”

เรนดอล์ฟไม่ต้องการให้มารดาน้อยใจ ท่านหญิงคลาริสสาไม่ลืม
ที่จะบอกรักบุตรชายอีกครั้งก่อนกดตัดสายโทรศัพท์

อากาศของลอนดอนขมุกขมัว สายฝนสร้างความรำคาญให้กับ
แสนอักษรไม่น้อย หญิงสาวเร่งการก้าวเท้า จนกระทั่งไปถึงคาเฟ่ เธอพา
ตัวเองเข้าไปในคาเฟ่ ถอดเสื้อโค้ตที่ขึ้นเพราะสายฝนโปรยปรายออกจาก
ตัว หญิงสาวสอดส่ายตามองหา แล้วก็พบกับคนที่เธอต้องมาเจอในวันนี้

แสนอักษรเดินตรงเข้าไปหาสตรีที่นั่งอยู่ที่โต๊ะ อีกฝ่ายลุกขึ้น ทางแขน
ออก แสนอักษรมองอ้อมแขนนั้นก่อนจะเดินเข้าไปสวมกอดคนที่ทำหน้าที่
ดูแลเธอเสมือนเป็นมารดาคนที่สอง อ้อมแขนของพันวสายังคงอบอุ่นเสมอ

“ขอโทษที่ให้รอนะคะคุณป้า”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกจ๊ะ”

พันวสาคลายอ้อมแขน แสนอักษรกับพันวสานั่งลงบนเก้าอี้ พันวสา
เดินทางมาที่ลอนดอนพร้อมกับซีซาร์ เธอโทรศัพท์ถึงหลานสาวและ
ถือโอกาสมาเยี่ยมแสนอักษร เป็นเวลากว่าเจ็ดปีหลังการสูญเสียมธุรส
ภรรยาของซีซาร์ก็ทำหน้าที่ดูแลแสนอักษรแทนมธุรสอย่างใจกว้าง

“หนูสบายดีนะ”

“สบายดีค่ะคุณป้า แล้วคุณป้าล่ะคะ”

“สบายดีจ๊ะ รวมถึงทุกคนในครอบครัวของเราด้วย”

แสนอักษรยิ้มบางเบาเพราะคำตอบนั้น หญิงสาวกลายเป็นคนที่
เงียบขรึมลงทุกวัน การสูญเสียมธุรสเหมือนพรากเอาจิตวิญญาณส่วนหนึ่ง

ไปจากแสนอักษร สิ่งเดียวที่พันวสาจะทำได้ก่อนหลานสาวจะความรู้สึกดิ่งลงเหวจนกินเยียวยา ก็คือการขออนุญาตอัสปาส่งตัวแสนอักษรมาเรียนต่อที่ลอนดอน

แสนอักษรเรียนจบแล้ว แต่เธอยังหางานทำอยู่ที่ลอนดอน ความคิดที่ว่าจะต้องกลับไปที่คุณหาสนธิ์โอเตอร์ทำให้หญิงสาวเจ็บปวด บ้านหลังนั้นมีทั้งความทรงจำที่ดีและความทรงจำที่เลวร้าย หนักที่สุดสำหรับแสนอักษรก็คือการสูญเสียมารดา

ไม่ใช่เพราะเธอยึดติด ไม่ใช่เพราะเธอโทษทุกคนอย่างไรเหตุผลหญิงสาวมีปัญหาเกี่ยวกับบิดาของเธอเท่านั้น แสนอักษรไม่อาจมองเห็นได้เต็มตาอีก เธอทำแบบนั้นไม่ได้เลยตั้งแต่การสูญเสียมารดา ในวันที่มธุรสตรอมตรมหัวใจสลาย ลึนลมอยู่ในห้อง แสนอักษรอยู่ในห้องนั้นกับมารดามีเพชรเป็นกำลังใจให้เธอ ร้องไห้ไปกับเธอและสวมกอดเธอ ในขณะที่บิดามีความสุขกับพิธีแต่งงานและเข้าหออย่างหวานชื่นกับภรรยาคนที่สี่ แสนอักษรเจ็บหีบ เพียงแค่คิดถึงบาดแผลของเธอก็เลือดซึ่มอีกแล้ว

แผลใจของหญิงสาวไม่เคยได้รับการรักษาอย่างถูกต้อง หญิงสาวหาวิธีรักษามันไม่เคยได้เลย แม้เธอจะพยายามบอกตัวเองว่า เธอต้องทำให้ได้ หญิงสาวรู้ว่ามันผิด แต่เธอก็ยังกล่าวโทษบิดาในใจ แสนอักษรไม่เคยประพาดิตัวเหลวไหล หญิงสาวไม่คบหาผู้ชายคนไหนทั้งนั้น โดยเฉพาะผู้ชายเจ้าชู้ แสนอักษรจะรังเกียจมากเป็นพิเศษ

“คะคุณป้า คุณป้ามาธุระกับคุณลุงหรือคะ”

“ใช่จ๊ะ มีเวลาตีหมาและคุยกับหนูสองชั่วโมง”

แสนอักษรเอื้อมมือไปจับมือพันวสา ป้าสะใจคิดว่ามือเธอไว้แล้วก็จับกุมตอบกลับอย่างอ่อนโยน แสนอักษรผ่านช่วงเวลาย่ำแย่ในชีวิตมาได้ก็เพราะพันวสากับเพชร หญิงสาวยิ่งชิงชังความไม่เท่าเทียมในตระกูลโอเตอร์ เมื่อทราบข่าวอัสปาต้องการให้เพชรแต่งงานกับบุรุษที่มีอำนาจและเพียบพร้อมในคาเซย์

พันวสาต้องแก้ไขเหตุการณ์ด้วยการส่งตัวเพตราไปจำเรียนอยู่ในวิหารลามาร่า ในประเทศซัคคาเวีย เพื่อปกป้องเพตราจากการแต่งงาน การเมือง เหตุผลของพันวสาเป็นการปกป้องบุตรสาวชั่วคราวเท่านั้น แต่ก็ยังดีกว่าไม่ได้ลงมือทำอะไรเพื่อเพตรา

แสนอักษรยิ่งต่อต้านความคิดที่ว่าบุรุษเหนือสตรี พันวสาเองก็ไม่บังคับให้แสนอักษรต้องกลับคาเซย์ ยืดเวลาให้หลานสาวได้ใช้ชีวิตของตัวเองอย่างอิสระให้นานที่สุดเท่าที่พันวสาจะสามารถมอบให้ได้ แสนอักษรซาบซึ้งและเธอก็ขุ่นเคืองความบ้าอำนาจของอัสปา

เธอไม่แน่ใจว่าเธอยังรักคุณปู่อยู่หรือเปล่า แต่เธอแน่ใจว่ายังมีความเคารพต่อท่าน และแสนอักษรก็ต้องกลับตระกูลฮีโอดอร์ในสักวันหนึ่ง เพราะถ้าหากเธอหัวดีอ้อมไม่ยอมกลับ หรือหลบหนีจากพันธนาการของตระกูลฮีโอดอร์ ป่าสะใภ้ที่แสนดีของเธอก็จะพลอยเดือดร้อนไปด้วย

แสนอักษรจะทำแบบนั้นไม่ได้ แต่หญิงสาวก็อยากยืดเวลาให้นานที่สุด ตอนนี้เธออายุยี่สิบห้า อัสปายื่นคำขาดกับพันวสาเมื่อสองหรือสามปีก่อน อัสปาจะอนุญาตให้แสนอักษรเป็นโสดถึงอายุยี่สิบแปดเท่านั้น ถึงตอนนั้น อัสปาจะเลือกคู่ครองที่เหมาะสมให้กับแสนอักษร

อัสปายอมให้ถึงขนาดนี้ก็เพราะซีซาร์ ซึ่งตอนนี้ดำรงตำแหน่งเป็น ผู้บัญชาการสูงสุดทางการทหารของประเทศคาเซย์ และพันวสาก็คือ ลูกสะใภ้ที่อัสปาเอ็นดูมากเป็นพิเศษ แต่ถึงกระนั้นหลานสาวสุดที่รักอย่าง เพตราก็ยังไม่รอดจากการคลุมถุงชน แล้วแสนอักษรจะรอดไปได้อย่างไร

นอกจากนี้อัสปายังภาคภูมิใจกับ นิคอฟ ฮีโอดอร์ หลานชายคนโปรด ของเขาซึ่งกำลังก้าวหน้าในการทำงานให้กับรัฐบาลของประเทศคาเซย์ บุตรชายคนโตของซีซาร์มีตำแหน่งเป็นพันเอกนิคอฟ หัวหน้าหน่วย อันดับหนึ่งในกองทัพของคาเซย์

“เพพเป็นยังงัยบ้างคะคุณป้า”

“ตอนนี้ยังสบายดีจ๊ะ”

พันวสายิ้มมอบอุ่น ปัญหาของเพตรายังเป็นเรื่องที่สามารถยืดเวลาไปได้อีก ในขณะที่หลานสาวคนอื่นของอัสนาถูกจับแต่งงานไปตั้งแต่อายุครบยี่สิบปี และหลานสาวก็ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้เรียนจบในระดับปริญญาเหมือนเพตรา กับแสนอักษร

“ไม่ต้องเป็นห่วงน้องนะจ๊ะ”

“อดห่วงไม่ได้จริงๆ ค่ะ”

“เพพายังรำเริงแจ่มใสดีจ๊ะ”

“ขอบคุณนะคะคุณป้าที่บอกให้แสนสบายใจ”

“แล้วแสนล่ะ ทุกอย่างตอนนี้โอเคดีไหม”

“ก็เหมือนปกติคะคุณป้า”

แสนอักษรไม่รู้ว่าตอบอย่างไรดี ความสุขของเธอหายไปครึ่งหนึ่งนับตั้งแต่มารดาจากไป และเพราะเธอรู้เรื่องเกี่ยวกับมารดา ทำให้หญิงสาวไม่อาจทำใจให้มีความสุขกับชีวิตได้อย่างเต็มที่

“แสนอักษร มีเวลาอีกไม่นานนัก มีความสุขกับชีวิตให้เต็มที่นะลูก”

แสนอักษรรู้ว่ามันคือคำเตือนด้วยความปรารถนาดี ถึงอย่างไรเธอก็ยังเป็นคนของตระกูลฮีโอดอร์ เป็นเรื่องที่เธอปฏิเสธไม่ได้ และเธอก็ต้องทำตามกฎของตระกูล

“คะคุณป้า”

พันวสาเลื่อนถ้วยกาแฟไปตรงหน้าแสนอักษร ควันหอมละมุนของกาแฟพวยพุ่งขึ้นมาจากถ้วย กลิ่นหอมของมันชวนดื่ม

“ดื่มกาแฟเถอะลูก ร่างกายจะได้อบอุ่นขึ้น”

“ขอบคุณคะคุณป้า”

การได้พบกับพันวสา แม้จะเป็นช่วงเวลาไม่นานนักของการพบกันแต่ละครั้ง แต่พันวสาก็ทำให้แสนอักษรรู้สึกอบอุ่นได้เสมอ ความอบอุ่นของแม่คนที่สอง ถึงจะแทนความอบอุ่นของมารุสไม่ได้ แต่ก็เป็นการจุดรั้งไม่ให้แสนอักษรเลือกทำร้ายตัวเอง

หญิงสาวยืนหยัดใช้ชีวิตของเธออย่างเข้มแข็งให้มากที่สุด ถึงแม้ในแต่ละวันต้องแบกหัวใจชอกช้ำด้วยเรื่องครึ่งเก้าในोटิตที่แสนอัศจรรย์ไม่สามารถสลัดมันออกไปได้ เธอเจ็บปวดทุกครั้งเมื่อเห็นภาพของมารดา การกระทำไร้ความเป็นสุภาพบุรุษของบิดาที่จะล่องลอยขึ้นมาอย่างต่อเนื่องถึงการกระทำของโดมินิค

เมื่อรักโดมินิครักจนสุดหัวใจ แต่เมื่อโดมินิคเฉยชากับความรักรที่มีต่อมารดา บิดาของเธอก็เปิดรับผู้หญิงคนอื่นอย่างไม่ลังเล แต่ก็ยังเห็นแก่ตัว หวงแหน และรังมธูรสไว้กับความชอกช้ำ จนมารดาของเธอตรอมใจตาย

“เพพฝากของมาให้หนูเล่นด้วยนะจ๊ะ”

“อะไรเธอคะคุณป้า”

ก่อนมาที่นี้พันวสาเดินทางไปยังซัคคาเวียเพื่อเยี่ยมบุตรสาว เพตราฝากของขวัญมาให้กับพี่สาว มันอยู่ในถุงกำมะหยี่ พันวสาดึงมันออกมาจากกระเป๋าและส่งให้แสนอัศจรรย์

“เพพบอกว่าเป็นหินเก็บความสุข”

แสนอัศจรรย์มียิ้มเมื่อได้ยินแบบนี้ เพตราเป็นสตรีที่อ่อนหวานและอ่อนโยน ถึงแม้ไม่ได้พบกันแต่น้องสาวก็มักส่งความรักมาถึงเธอผ่านของชิ้นเล็กชิ้นน้อยที่แสนอัศจรรย์เก็บไว้อย่างดีทุกชิ้น หญิงสาวเปิดถุงกำมะหยี่แล้วก็หยิบเอาหินสีชมพูออกมา

“เพพบอกว่าให้พกติดตัวไว้แล้วหนูจะมีความสุข เพราะในหินก้อนนี้มีคำอธิบายนของเพพอยู่”

แสนอัศจรรย์คิดถึงน้องสาวด้วยความอบอุ่น เธออยากปกป้องเพตราจากพันธนาการของฮีโอดอร์ แต่จะทำอย่างไรละ ในเมื่อเธอยังปกป้องตัวเองไม่ได้

๒๒แสนอัศจรรย์พี่น้าย หญิงสาวสะดุ้งตื่นกลางดึก คงเป็นเพราะเธอคิดถึงเรื่องมธูรสกับโดมินิควนเวียนอยู่ในหัวเกือบตลอดวัน แสนอัศจรรย์

เลื่อนตัวลงจากเตียง หญิงสาวกอดเปิดไฟบนโต๊ะข้างเตียงและลุกขึ้นเดินไปหยุดยืนตรงหน้าต่าง

อพาร์ทเมนต์ห้องนี้ แสนอักษรได้รับความเมตตาจากพันวสาเป็นคนดูแลจัดการให้ พันวสาปฏิเสธที่จะให้หลานสาวอยู่ในอพาร์ทเมนต์ธรรมดา ค่าเช่าต่อเดือนถูกกว่านี้เหมือนที่แสนอักษรต้องการในตอนแรก พันวสายกเหตุผลเรื่องความปลอดภัยขึ้นมาสนับสนุน ทำให้แสนอักษรต้องยอมเข้ามาอยู่ในอพาร์ทเมนต์หรูห้องนี้

หญิงสาวทรุดตัวนั่งลงบนโซฟา หยิบหมอนอิงขึ้นมากอด แล้วก็คว้าเอากรอบรูปที่มีภาพถ่ายของมารดาอยู่ในนั้น แสนอักษรแตงนี้กับภาพของมารดา รอยยิ้มของมธุรสในภาพยังเป็นรอยยิ้มที่อ่อนหวานและสดใส ก่อนที่ความสดใสจะถูกกลบฝังไปเรื่อยๆ ด้วยความเจ้าชู้ไม่รู้จักรักพของสามี

‘เราเกลียดผู้ชายเจ้าชู้’

แสนอักษรไม่ต้องการตรอมตรมเพราะความไม่รู้จักรักพของผู้ชาย แสนอักษรเป็นคนสวย และความสวยของเธอก็ดึงดูดผู้ชายให้เข้ามาสานสัมพันธ์ หญิงสาวเซ็ดหน้าปฏิเสธทุกความสัมพันธ์ของผู้ชายเหล่านั้น เพราะเธอปราศจากความเชื่อใจ

ยามรักก็คงรักและยอมให้ผู้หญิงทุกอย่าง แล้วในยามที่ความรักนั้นจืดจางล่ะ แสนอักษรไม่มีความทรงจำที่ดีเกี่ยวกับความรักของบิดามารดาหลงเหลืออยู่เลย ทุกครั้งที่คิดถึงมธุรสกับโดมินิค ภาพจำของเธอก็คือภาพที่มารดาอ่อนแออ่อนแรงอยู่บนเตียง

“แม่ขา ตอนนี่แม่สบายดีใช่ไหมคะ”

แสนอักษรคิดว่ามารดาต้องสบายมากกว่าตอนยังมีชีวิตอยู่แน่ หญิงสาวถึงเลือกที่จะปลดปล่อยท่านในวันนั้น ไม่ต้องการให้ท่านอดทนทรมานเพื่อเธอ และแสนอักษรก็ใช้ชีวิตของเธอให้ดีที่สุดเท่าที่หัวใจพังๆ ของหญิงสาวจะสามารถทำได้

เธอตั้งใจเรียน เรียนจนจบก็เพื่อตัวเอง แต่หญิงสาวเลือกทำงานในร้านจำหน่ายใบชาร้านเล็กๆ เพราะเธอต้องการโลกที่สงบสุขสำหรับตัวเอง ร้านชาที่แสนอักษรทำงานมีลูกค้าประจำเป็นสภาพสตรีวัยกลางคนขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่

เจ้าของร้านรับช่วงต่อมาจากมารดา มีลูกจ้างสองคนรวมแสนอักษร เธอมีความสุขดีกับชีวิตห่างจากตระกูลฮีโอดอร์แบบที่เธอต้องการ แสนอักษรก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ทำไมโชคชะตาถึงใจร้ายกับเธอนัก เธอเกิดในตระกูลที่ร่ำรวย แต่กลับหาความสุขในชีวิตยากลำบากเหลือเกิน

ความสุขของเธอเล็กน้อยมาก เธอไม่ได้ต้องการเงินทองมากมาย ประราณาแค่ครอบครัวเล็กๆ แต่อบอุ่น ซึ่งสิ่งที่เธอต้องการมันไม่มีโอกาสเป็นจริงได้อีก จะมีลูกสักกี่คน ที่เมื่อคิดถึงบิดาแล้วต้องเจ็บปวดจนไม่อยากคิดถึง

“แม่คะ แสนรู้ แม่คงอยากให้แสนอภัยให้คุณโดมินิค แต่แสนไม่รู้ ว่าแสนจะทำแบบนี้ได้อย่างไร”

แสนอักษรไม่กล้าเรียกโดมินิคว่าพ่อด้วยซ้ำ ริมฝีปากของเธอมักจะแข็งค้างขยับลำบาก หลังการตายของมารดา โดมินิคก็กลายเป็นคนที่หัวใจเธอปฏิเสธ เธอเรียกชื่อของบิดาได้ แต่จะเรียกเขาเป็นพ่อเหมือนเดิมไม่ได้

แสนอักษรถูกบิดาเกี่ยววราดใส่ด้วยความฉุนเฉียว ว่าเธอทำตัวหัวแข็ง ต่อต้านเขา การต่อต้านจากลูกสาวเป็นเรื่องที่ทำให้โดมินิคโกรธจัด แต่แสนอักษรก็ได้รับความช่วยเหลือจากพันวสา หญิงสาวคิดถึงบิดาด้วยหัวใจที่เจ็บปวด

“แสนเจ็บอีกแล้วค่ะแม่”

เพราะความไม่รู้จักพอสินะที่ทำให้บิดาของเธอกลายเป็นปีศาจร้าย หลังการตายของมารดา ภายใต้อายุแสนอักษรคาดหวังว่าจะได้เห็นบิดา เสียใจต่อการจากไปของมารดาบ้าง

‘เราคงหวังมากไป’

แสนอักษรต้องช็อกซ้ำหลังการสูญเสียมารดา โดมินิคไม่เสียใจยังไม่พอ โดมินิคยังคงกล่าวโทษมธุรส เย้ยหยันว่ามธุรสต้องการให้เขาเจ็บปวดต่อการจากไปของเธอ และเขาจะไม่ยอมเป็นแบบนั้น แสนอักษรเหยียดยิ้มมุมปาก เธอผ่านช่วงเวลาเลวร้ายครั้งนั้นมานานมาก แต่ภาพเหตุการณ์ก็ยังคงชัดเจนเหมือนเพิ่งเกิดขึ้น

“แม่คะ แสนจะไม่ยอมให้ผู้ชายคนไหนมีอิทธิพลเหนือแสนคะ”

แสนอักษรถึงหลีกเลี่ยงการคบหากับผู้ชาย เธอไม่ได้เกลียดผู้ชายทุกคน หญิงสาวสามารถคบหากับบุรุษเป็นเพื่อนได้ แต่ถ้าหากอีกฝ่ายต้องการมากกว่าความเป็นเพื่อน หญิงสาวก็จะหลีกเลี่ยงทันที

“แสนรู้ว่าแม่ไม่เคยโกรธคุณโดมินิคเลย แสนก็อยากทำให้ได้เหมือนแม่คะ”

มธุรสผู้อ่อนหวาน หัวใจของมธุรสไม่เคยมีความโกรธเคือง โดมินิค ถือกักตักเครื่องมองไม่เห็นความทุกข์ตรมของภรรยา มธุรสขอจากไป ก็เพราะรักโดมินิคมากจนทนเห็นเขามีคนอื่นไม่ได้ แต่โดมินิคหวังก้าง กล่าวโทษมธุรสว่าคิดมีคนอื่น และต้องการทอดทิ้งเขา

“แม่คะ แสนคิดถึงแม่เสมอ นะคะ”

“แม่ก็คิดถึงแสน”

แสนอักษรปิดเปลือกตาลง และระลึกถึงคำพูดของมารดา เสียงอ่อนหวานของท่านที่เธอไม่เคยลืม หากว่าโดมินิคเห็นแก่ตัวน้อยกว่านี้ ยอมที่จะปล่อยมธุรสกับแสนอักษรเป็นอิสระ บางทีความสัมพันธ์ระหว่างแสนอักษรกับโดมินิคคงดีกว่าที่เป็นอยู่

แต่โดมินิคก็คงไม่สนใจอยู่ดี เพราะคนที่ให้ความช่วยเหลือเธอ นอกจากพันสาวก็เป็นซีซาร์ คุณลุงผู้เฒ่าเียงจอมดูของเธอยังมีน้ำใจต่อเธอมากกว่าบิดาของเธอเสียอีก หญิงสาวยกแขนขึ้นโอบกอดตัวเอง มันเป็นสิ่งเดียวที่เธอทำอยู่บ่อยครั้ง

การถูกคนอื่นโอบกอด กลายเป็นเรื่องที่ต้องพยายามหลีกเลี่ยง หญิงสาวไม่ต้องการรู้สึกผูกพันกับอ้อมกอดของใครทั้งนั้น เธอต้องกอดตัวเองให้ชิน เพราะเธอจะต้องใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังให้ได้ แส่นอักษรยังคงคิดถึงมารดา แต่เธอไม่เคยกล่าวโทษที่ห่างจากเธอ ตรงกันข้ามเธอยินดีที่ห่างพันทุกข์จากโดมินิค

แเรนดอล์ฟให้คนขับรถของเขาขับรถมายังร้านขายใบชา ร้านเล็กๆ ในตึกแบบเก่าแก่ แต่ใบชาของร้านนี้เป็นใบชาที่ทานหญิงคลาสิสาชอบมาก และมารดาต้องการให้เขาเชื่อมั่นกลับไปฝาก ชายหนุ่มก้าวลงจากรถยนต์ที่คนขับรถเปิดประตูให้

ปกติแล้วเขาจะสั่งให้คนของเขามาซื้อ แต่วันนี้เรนดอล์ฟนั่งอยู่ในรถ ตอนมารดาโทรศัพท์ถึงเขาเรื่องใบชาพอดี เขาก็เลยให้คนขับรถตรงมาที่ร้าน เพื่อซื้อเตรียมไว้ให้เรียบร้อยก่อนเขาเดินทางกลับซัคคาเวีย

ชายหนุ่มเดินตรงไปยังประตู เขาจะใช้เวลาลอยอยู่ในร้านนี้ไม่นานนัก เรนดอล์ฟจะแจ้งถึงชนิดของชาที่เขาต้องการ จ่ายเงินและนำมันกลับไปไปยังเพนต์เฮาส์ เขายื่นมือไปยังมือจับของประตู เมื่อเขาดึงมันเปิดออก ร่างของผู้หญิงคนหนึ่งก็ถลาเข้ามาหาอ้อมอกเขา

“อู๋ย!”

เธอตกใจ เรนดอล์ฟก็ตกใจเช่นกัน ชายหนุ่มรวบรวมร่างของเธอเอาไว้ด้วยอ้อมแขนแข็งแรงของเธอ ผู้หญิงคนนั้นคงเป็นพนักงานของร้าน เพราะเธอสวมผ้ากันเปื้อนที่มีตัวอักษรปักชื่อร้านบนตัว

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“มะ...ไม่เป็นอะไรค่ะ”

หญิงสาวนางนั้นกระมิดกระเมี้ยนถอยห่างจากเรนดอล์ฟ ใบหน้าของเขาตึงตูดความสนใจจากเธอ แต่ชายหนุ่มมองผ่านเธอเข้าไปในร้าน มีพนักงานอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์

“ถ้าไม่เป็นอะไรผมคงต้องขอตัว”

“เอ่อ ค่ะ ขอขอบคุณที่ช่วยรับฉันไว้ค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ มันก็แค่เรื่องบังเอิญ”

ชายหนุ่มเดินผ่านหญิงสาวนางนั้นเข้าไปในร้าน สตรีที่ยืนอยู่ด้านหลัง เคาน์เตอร์มองเขาด้วยดวงตาเฉยเมย เธอมีบุคลิกที่เคร่งขรึม แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีมารยาทต่อลูกค้า

“สวัสดีค่ะ ยินดีต้อนรับค่ะ”

“ผมต้องการใบซารายการตามนี้”

เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อนอก ดึงกระดาษไนต์ส่งให้ แสนอักษร คือสตรีด้านหลังเคาน์เตอร์ที่ทำหน้าที่รับรองลูกค้า หญิงสาวรับกระดาษไนต์มาแต่ยังไม่ทันจัด สเตซี่ก็เดินเข้ามาหาเธอ

“ฉันช่วยนะเซนา”

สเตซี่คือสตรีที่เดินชนกับแรนดอล์ฟตรงประตู หญิงสาวยิ้มขวยเขิน ส่งให้ชายหนุ่ม ทอดสะพานให้เขาอย่างจงใจ และแสนอักษรก็รู้ว่าเธอไม่ควรอยู่เป็นก้างของเพื่อน

“จ้ะรบกวนเธอด้วยนะสเตซี่ ฉันมีงานต้องทำหลังร้าน”

แสนอักษรส่งรายการให้กับสเตซี่ หญิงสาวปลีกตัวเดินออกไป ด้านหลังของร้านซา คิดว่าจะให้เวลาสเตซี่กับลูกค้าหนุ่มสักยี่สิบนาทีค่อยเดินกลับเข้าไปในร้าน

2

เพิกเฉย

แเรนดอล์ฟกำลังเบื่อหน่ายความเอาใจใส่ของสเตซี่ ชายหนุ่มวางแผน จะใช้เวลาที่ร้านนี้ไม่เกินยี่สิบนาที สเตซี่ทำให้เขาเสียเวลาด้วยการบริการ อันดีเลิศของเธอ การนำเสนอโไบชาชนิดต่างๆ เป็นการรับรองลูกค้าที่ดีเยี่ยม สำหรับลูกค้าที่ต้องการคำแนะนำเรื่องโไบชา แต่ไม่ใช่เรนดอล์ฟ

เขารู้ว่าตัวเองเป็นหนุ่มเจ้าเสน่ห์ แต่บางครั้งเรนดอล์ฟก็หลีกเลี่ยง ไม่ได้กับความรู้สึกรำคาญสตรีที่ไม่ประเมินตัวเองว่าเขาสนใจเธอเช่นเดียวกับที่เธอสนใจเขาหรือไม่ โไบหน้าของชายหนุ่มเรียบเฉย ยกมือขึ้นเป็นเชิง ห้าม เมื่อเธอยังพรวดพราดเรื่องโไบชาไม่หยุด

“เอ่อ...”

สเตซี่ไม่เคยถูกปฏิเสธแบบนี้มาก่อน เสียงสติสของเธอยุดกะทันหัน เรนดอล์ฟจ้องหน้าสเตซี่และพลังอำนาจในดวงตาเข็ชต์ุดันของเขาก็ทำให้ สเตซี่เกิดความรู้สึกหวั่นไหวไปกับเสน่ห์ของเขาและหวาดกลัวชายหนุ่มไปพร้อมกัน

“ผมไม่มีเวลามากนัก รบกวนสรุปรายการทั้งหมดด้วยครับ”

แรนดอล์ฟทำให้เกียรติคนอื่นเสมอ แต่เป็นการทำให้เกียรติแบบมีลิมิต สำหรับผู้หญิงที่ไม่สนใจว่าเขาสะดวกใจที่จะฟังเธอพล่ามหรือไม่ ชายหนุ่มก็คิดว่า การทำให้เกียรติควรมีขอบเขตเช่นกัน

“เอ่อ...ค่ะ”

“เร็วสักนิดนะครับ ผมมีธุระต้องไปจัดการ”

“ค่ะ จะจัดการให้เดี๋ยวนี้ค่ะ”

สเตซี่ดูอาการขม้ายชายตาสั่งให้ชายหนุ่ม หญิงสาวรีบเร่งมือจัดการ แพ็กสินค้าให้เขา แต่ดวงตาคมกริบที่มองมา เธอทั้งหวาดหวั่นไปกับเสน่ห์ของเขาและเกรงกลัวเขาไปพร้อมกัน เธอรีบเร่งและมือของเธอก็ทำงานพลาด

“อู๊ย! ขอโทษค่ะ”

แรนดอล์ฟนิน้วนหน้า เขากำลังพิจารณาว่าเกิดอะไรขึ้นกับสตรีที่พยายามทอดสะพานให้เขา อาการครุ่นคิดของชายหนุ่มยิ่งทำให้สเตซี่ประสพหวาด ความเงียบและบุคลิกของแรนดอล์ฟล้วนแล้วแต่ข่มขวัญเธอ

“คุณควรเรียกสุภาพสตรีอีกคนมาทำหน้าที่แทนคุณ”

“ค่ะ ฉันขอตัวสักครู่ค่ะ”

สเตซี่หมุนตัวเดินออกไปจากเคาน์เตอร์ หญิงสาวเรียกแสนอักษร ขอความช่วยเหลือจากเพื่อนให้มาจัดการแพ็กสินค้าแทนเธอ

“รบกวนด้วยนะเซ่นา”

แสนอักษรแปลกใจกับอาการตื่นกลัวของเพื่อน หญิงสาวตบหลังมือ สเตซี่เบาๆ แล้วก็เดินออกมาทำหน้าที่แทนเพื่อนจนเสร็จเรียบร้อย

“สแตซี่”

กระทั่งลูกค้ำหนุ่มรูปงามผู้นั้นออกไปจากร้านแล้ว อาการหวาดกลัวของสเตซี่ก็ยิ่งหลงเหลืออยู่ แสนอักษรนึกสงสัย หญิงสาวเดินเข้าไปหาเพื่อน

“มีอะไรเซ่นา”

“ลูกค้าคนนั้นเขาทำอะไรเธอหรือเปล่า”

การกล่าวถึงลูกค้านุ่มทำให้สเตซี่ถึงกับสะดุ้ง แก้มของเธอเรือขึ้น การปฏิเสธของแรนดอล์ฟทำให้สเตซี่รู้สึกขายหน้า

“ปะ...เปล่าหรือ”

เรื่องเสียหน้าแบบนี้ สเตซี่ไม่ยอมปริปากบอกใครแน่ หญิงสาวมั่นใจในเสน่ห์ของตัวเองเสมอ การถูกปฏิเสธแบบเฉียบขาดเมื่อสักครู่ทำให้เธออับอาย

“แน่ใจนะ”

“แน่ใจสิ”

“หรือว่าเขาหลวมเธอ”

แสนอักษรยังเป็นห่วงเพื่อน อาการอึกอักของสเตซี่ยิ่งทำให้เธอปักใจเชื่อเกินกว่าครึ่ง บุรุษหน้าตาดีคนนั้นอาจทำให้เพื่อนเธอตกใจด้วยวิธีการอันเลวร้าย ไร้ความเป็นสุภาพบุรุษ

“ฉันไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้เลยเซ่นา”

“จริงใช่ไหม”

แสนอักษรรังเกียจวิธีการแบบนี้ สเตซี่จะเล่าเรื่องเสียหน้าให้แสนอักษรฟังไม่ได้ ความเข้าใจผิดของแสนอักษรจึงได้รับคำตอบเป็นการพยักหน้าจากเพื่อน ลูกค้านุ่มรูปงามคนนั้น เธอกับเขาคงไม่ได้พบกันอีกหรือ สเตซี่จะรับสมอ้างก็คงไม่เป็นไร

“เราต้องเอาเรื่องเขา”

“เดี๋ยวเซ่นา ไม่ต้องหรือ”

สเตซี่รับคว่าแสนอักษรเอาไว้ ถ้าหากให้แสนอักษรตามไปเอาเรื่องลูกค้านุ่มคนนั้น ความก็แตกกันพอดีนะสิว่าเธอโกหก

“ปล่อยให้สเตซี่ ฉันต้องรับตามเขาไป”

“ช่างมันเถอะ เขาก็ไปแล้ว อีกอย่างเธอคงตามเขาไม่ทันแล้วละ”

“ทำไมถึงได้ยอมง่ายแบบนี้ละสแต่ซี่”

“ฉันไม่เป็นอะไรจริงๆ เชน่า”

แสนอักษรคิดว่าเธอก็มีส่วนผิดที่ปล่อยให้เพื่อนอยู่กับลูกค้าคนนั้น ตามลำพัง ก็เห็นอ่อยกันไปมา ใครจะไปคิดว่าเขาจะกักขฬะจนทำให้สแต่ซี่หวาดกลัว

ปโน๊ะะรับประทานอาหารภายในบ้านใหญ่ของตระกูลธิดอตร์ คนที่ร่วมโต๊ะในวันนี้มีแค่อัสปากับพันวสา คนอื่นในครอบครัวติดงาน แต่อัสปาก็ไม่เดียวดายเพราะลูกชายกับลูกสะใภ้เดินทางกลับมาจากลอนดอนแล้ว

“อาหารถูกปากไหมคะคุณพ่อ”

“ก็ดี”

อัสปาทอบกลับ เขามองไปยังพันวสาอยู่หลายครั้ง เหมือนต้องการตัดสินใจบางอย่าง พันวสาก็ทำที่เป็นสนใจอาหารตรงหน้า ทั้งที่ก็เฝ้ารอให้อัสปาเอ่ยถาม

“เธอกับซี่ซาร์ไปลอนดอนคราวนี้ ทุกอย่างเรียบร้อยดีนะ”

“เรียบร้อยดีค่ะ”

พันวสาก็ไม่กล่าวถึงแสนอักษร เธอเลือกที่จะตอบเท่าที่อัสปาเอ่ยถาม รอให้ผู้นำตระกูลธิดอตร์ยอมเอ่ยปากถามถึงแสนอักษร

“นั่นก็ดี”

อัสปาก็ยังคงปากหนัก ถึงอย่างไรแสนอักษรก็เป็นหลาน และเป็นหลานสาวที่เขาไม่ได้พบหน้ามาร่วมเจ็ดปีแล้ว นับตั้งแต่มารดาของแสนอักษรเสียชีวิต แสนอักษรได้รับอิสระเพราะพันวสาเอ่ยปากขอ เหตุผลของพันวสาทำให้อัสปาจำต้องยอม

“หัวใจของเซน่าแตกสลายค่ะ และถ้าเราสั่งตัวแกไว้ที่นี่ ฉันเกรงว่าเซน่าจะทนรับความเสียใจไว้ไม่ไหว”

หลานสาวไม่สำคัญเท่าหลานชาย แต่อัสปาจะยอมให้แสนอักษร
ตรอมใจตายตามมารดาไปไม่ได้ ผู้เฒ่าแห่งตระกูลธิโอดอร์ยอมให้แสนอักษร
ไป แล้วเธอก็ไปโดยไม่คิดจะกลับมาที่ตระกูลธิโอดอร์ หลานสาวคนโปรด
อย่างเพชรายังกลับมาเยี่ยมบ้านปีละหนึ่งครั้ง แต่แสนอักษรไม่กลับมาเลย

เจ็ดปีที่ผ่านมา คงเพียงพอแล้วสำหรับเวลาในการทำใจ แต่อัสปา
ก็ยังต้องยืดเวลาออกไปอีก ตามที่เขาเคยลั่นวาจาไว้กับพันวสา อัสปาดคิด
ไม่ได้ว่า แสนอักษรจะเป็นอย่างไรบ้าง เจ็ดปีที่ผ่านมาเธอเปลี่ยนแปลงไป
ถึงขนาดไหน

“ยายเด็กนั้นสบายดีไหม”

ในที่สุดอัสปาก็ทนไม่ไหว พันวสาเงยหน้าขึ้นมองไปยังบิดาของสามี
เธอยิ้มอบอุ่น ดีใจแทนแสนอักษรที่อัสปาก็ไม่ได้หมางเมินใส่หลานสาว
ซะทีเดียว

“สบายดีค่ะ โตขึ้นมากและสวยขึ้นมากด้วยค่ะ”

“ตอนนี้อายุเท่าไรแล้ว”

“ยี่สิบห้าปีค่ะคุณพ่อ”

“ยี่สิบห้าแต่ยังไม่แต่งงาน”

อัสปาพูดเชิงบ่น ถ้าหากแสนอักษรแต่งงาน เขาก็ต้องรู้อยู่แล้ว
พันวสายังคงยิ้มละมุน เธอวางตัวเป็นคนที่ว่านอนสอนง่ายไม่เคยมีปัญหากับ
บิดาของสามี แต่ในขณะที่เดียวกันเธอก็มีเหตุผลของตัวเอง อัสปาจึงให้
ทั้งความเอ็นดูและความเกรงใจต่อเธอ

“ค่ะคุณพ่อ”

“หลานสาวคนอื่นแต่งงานกันหมดแล้ว มีเซ่น้ำที่ปฏิบัติตัวไม่เหมือน
คนอื่น น่ารระอา”

“ให้เวลาแก่อีกสักนิดเถอะค่ะคุณพ่อ”

“ก็คงต้องให้ เพราะฉันได้ลั่นวาจาไปแล้ว”

มีเวลาอีกสามปี แต่ก่อนจะครบกำหนด อัสปาก็คิดว่าเขาต้องมองหา

คนที่เหมาะสมกับแสนอักษรไว้เหมือนกัน

“เหลือแค่เซ่นากับเพพที่ยังไม่แต่งงาน”

“คะคุณพ่อ”

พันวสาตอบรับ ไม่ทำให้อัสปาชุ่นเคือง เธอไม่เห็นด้วยกับความคิดของอัสป่าในบางเรื่อง แต่เธอไม่จำเป็นต้องต่อต้านจนมีปัญหากับบิดาของสามี พันวสามีการแสดงออกที่นุ่มนวลมากกว่า เธอตอบรับแต่ไม่ให้ความคิดเห็นว่าเธอสนับสนุนความคิดของอัสป่าหรือไม่

“แต่ยายเพพยังมีเวลา”

“คะคุณพ่อ”

“แต่เซ่นานะสิ อายุก็ไม่น้อยแล้ว”

“เมื่อถึงเวลา เซ่นาก็คงมีคนที่จะพร้อมจะเสนอดัวดูแลแก่แน่นอนค่ะ”

“เสนอดัวเข้ามา ฉันก็ต้องคัดเลือกก่อน หลานสาวของฉันจะเลือกแต่งงานกับคนไร้สกุลไม่ได้”

“คะคุณพ่อ”

นอกจากนี้เรื่องผลประโยชน์ของครอบครัวก็เป็นเรื่องสำคัญที่อัสป่านำมาประกอบการคัดเลือกหลานชาย

“ฉันจะลองมองหาคนที่เหมาะสมไว้รอเซ่นา”

“เซ่นาจะได้รับโอกาสเลือกใหม่ค่ะ”

“ได้สิ จากคนที่ฉันคัดเลือกไว้ให้ เซ่นาพอใจใคร ก็ค่อยตัดสินใจกันอีกครั้ง”

“คะคุณพ่อ”

อย่างน้อยอัสปาก็ไม่คิดจะยึดเยียดแสนอักษรให้กับคนที่อัสปาคิดว่าเหมาะสมโดยไม่ถามความคิดเห็นของหญิงสาวก่อน

“จัดการเรื่องเซ่นาให้เรียบร้อยก็ค่อยจัดการเรื่องแต่งงานของเพพ”

“คะคุณพ่อ”

น้ำเสียงยามอัสปากล่าวถึงเพตราอ่อนโยนลง เพราะเพตราเป็น

หลานคนโปรด ช่างอ่อนและกิริยามารยาทที่น่ารัก ไม่เคยตีรันกับอัสนา
เลยสักครั้ง

“คุณป้าคะ แสนควรจะทำยังไงดีคะ”

แสนอักษรปรึกษาพิณวสา ถึงเธอจะถือว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่
แสนอักษรก็ยังมีประสบการณ์ใช้ชีวิตน้อยมาก

“เรื่องคุณป้าเธอจะ”

“คะคุณป้า”

“เป็นเรื่องยากที่จะเปลี่ยนความคิดของคุณป้า ยากมากหรือจะพูดได้
ว่าเป็นไปไม่ได้เลย”

ไม่ใช่แค่กับแสนอักษร แม้แต่กับเพตรา พิณวสาก็ยังต้องหาทางออก
อย่างละมุนละม่อมและไม่ให้อัสนารู้สึกว่าการตัดสินใจของเขาถูกคัดค้าน

“นั่นสิคะ”

“หนูแสน ตลอดเวลาที่ผ่านมา หนูใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย อยู่ในพื้นที่
แคบๆ ที่หนูไม่อนุญาตให้คนอื่นก้าวเข้าไป”

แสนอักษรเข้าใจความหมายที่พิณวสาพูดถึง ตอนยังเรียนไม่จบ เธอ
ก็มีแคมมหาวิทยาลัยและอพาร์ทเมนต์ เมื่อเธอเรียนจบทำงาน หญิงสาวก็มี
ชีวิตอยู่ที่ร้านชาและอพาร์ทเมนต์

“คะคุณป้า หนูยอมรับคะว่าหนูค่อนข้างจะอยู่ในโลกที่แคบมาก”

“เวลาอีกสามปีที่เหลือของหนู ออกไปท่องเที่ยวดีไหมจ๊ะ บางทีหนู
อาจได้พบใครสักคนที่หนูอยากเลือกเขาด้วยตัวเอง”

พิณวสาสนับสนุนให้หลานสาวออกไปเปิดหูเปิดตา ถ้าหากแสนอักษร
ไม่ได้พบคนสำคัญในชีวิต อย่างน้อยแสนอักษรก็จะมีโอกาสได้ใช้ชีวิต
หากแต่งงานกับบุรุษที่อัสนาเลือกให้ แสนอักษรก็คงต้องมีชีวิตอยู่ในกรอบ
ของสามี ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของคาเซย์

“แสนคงไม่เจอคนแบบนั้นหรอกคะคุณป้า”

“แต่หนูก็จะไปพบกับประสบการณ์ของการได้ใช้ชีวิตอย่างอิสระ
เมื่อถึงเวลาที่ต้องแต่งงาน เป็นเรื่องยากที่จะปฏิเสธ เมื่อถึงตอนนั้น หนูจะ
ไม่มีโอกาสได้รับอิสระอีกแล้วนะ”

“อิสรภาพ”

“ใช่จ๊ะ อิสรภาพ”

“ແនຂອຄິດຕູກ່ອນະคะ”

“ตามใจหนูจ๊ะ แต่ถ้าหากหนูต้องการท่องเที่ยวก็บอกป้า ป้าจะจัดการ
เรื่องค่าใช้จ่ายให้เอง แسنอักษร หนูควรลองไขว่คว้าความสุขสำหรับตัวเอง
นะจ๊ะ ป้าอยากเห็นหนูมีความสุข”

“ขอบคุณค่ะคุณป้า”

ແສນอักษรซาบซึ่งต่อคำพูดของพันวสา และเธอก็เชื่อด้วยว่าพันวสา
เป็นห่วงเธออย่างจริงใจ และเพราะความเมตตาของพันวสานั้นแหละ เธอ
ถึงรู้สึกว่เธอไม่ได้ตัวคนเดียว

๒๒ แรนดอล์ฟเดินทางกลับไปถึงประเทศซัคคาเวีย แต่เขายังไม่ได้
กลับเมืองอเล็กซานเดในทันที ชายหนุ่มมีภารกิจต้องทำในเมืองเซนทามารา
เมืองหลวงของประเทศซัคคาเวีย กว่าจะปลีกตัวกลับไปเมืองอเล็กซานเด
ได้ก็ทำเอามารดาเกือบองอนเขา

“แรนดี!”

แรนดอล์ฟแสบแก้วหูกับเสียงเรียกของมารดา แต่เขาก็พาร่างสูงใหญ่
เดินเข้าไปหาเรือนกายอ่อนแอของมารดาคนสวย

ท่านหญิงคลาริสสาเถาเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของบุตรชาย เขย่ง
ปลายเท้าขึ้นเพื่อจุมพิตแก้มของบุตรชายสุดที่รัก แรนดอล์ฟก็อำนวยความ
สะดวกให้มารดาด้วยการก้มหน้าลงต่ำ เพราะเขาตัวสูงกว่าท่านหญิง
คลาริสสาค่อนข้างมาก

ชายหนุ่มเหมือนบิดา คือเป็นบุรุษที่รูปร่างสูงใหญ่ การดูแลตัวเอง

ออกกำลังกาย และฝึกฝนการต่อสู้ ยิ่งทำให้ร่างสูงของเขาแข็งแกร่ง เขาเหมือนผนังแข็งแรง มารดาของเขาเคยเปรียบเทียบรูปร่างของแรนดอล์ฟไว้แบบนี้

“สวัสดิ์ครับหม่ามี้”

“หม่ามี้เกือบจะงอนลูกแล้วนะจ๊ะ”

“นับว่าโชคดีมากที่สุดที่แค่เกือบครับ”

“หม่ามี้พูดจริงนะจ๊ะ”

“ผมทราบครับ”

แรนดอล์ฟโอบแขนไปรอบเอวของมารดา ท่านหญิงคลาริสสายยังคงมีความงามเฉิดฉายและความงามบนใบหน้าของเธอก็เป็นส่วนหนึ่งบนใบหน้าของแรนดอล์ฟ ชายหนุ่มรับเอาความคมคายของพ่อ ผสมผสานเข้ากับความอ่อนหวานของแม่ได้อย่างลงตัว

เขาเป็นชายหนุ่มที่มีใบหน้าคมคายหาตัวจับยาก หล่อเหลาราวกับรูปปั้นของเทพบุตรจนหาจุดตำหนิแทบไม่พบ แต่ความแข็งแกร่งของเขาก็ถูกเล็องจางด้วยความอ่อนหวานของดวงตาที่ละม้ายคล้ายคลึงกับดวงตาของมารดา

“ลูกหายตัวไปนานมาก”

“ผมไปทำงานครับหม่ามี้”

“นั่นแหละที่ทำให้หม่ามี้โกรธลูกไม่ได้”

“หม่ามี้เป็นคนมีเหตุผลมากครับ”

“ลูกชมเหมือนหม่ามี้เป็นเด็ก ทำเหมือนท่านพ่อเป็ยบ”

“ขออภัยครับหม่ามี้”

แรนดอล์ฟเอาใจมารดา การช้ดท่านหญิงคลาริสสาจะเป็นการสร้างปัญหาให้กับเขา การทำให้ท่านหญิงมีความสุขเป็นทางเลือกที่เหมาะสมกว่า

“หม่ามี้ให้อภัยลูกจ๊ะ”

“ผมได้รับการอภัยและสมควรได้รับอนุญาตให้นั่งบนโซฟาใหม่ครับ”

“ลูกจะได้รับสิ่งนั้นจะ เชิญนั่งจะลูกรัก”

ท่านหญิงคลาริสสาขี่มือไปยังโซฟา แต่ตัวเองเดินลิ่วๆ เข้าไปหาสามี ที่ตามเข้ามาในห้อง แรมซีรี่ ดไวต์เฮอร์เนส ผู้ปกครองเมืองอเล็กซานเด
“แรมซีรี่ขา”

แรมซีรี่รวบรวมกรรยาเข้ามาถอดไว้แนบอก เธอแทบจะจมหายลง ไปในอ้อมอกแข็งแกร่งของเธอ แรมซีรี่จุ่มพิตหน้าผากของกรรยา แต่ดวงตามองไปยังแรนดอล์ฟอย่างเข้าใจกันดีตามประสาพ่อกับลูกที่ต้องรับมือกับ ผู้หญิงคนเดียวกันมาตลอดระยะเวลาหลายสิบปี

“แรนดีกลับมาแล้วค่ะ”

“ฉันเห็นแล้ว”

แรมซีรี่ประคองกรรยาไปนั่งด้วยก้นบนโซฟา ท่านหญิงคลาริสสาหันไปเอนอิงเรือนกายกับแผ่นอกของสามี วัลกลางคนไม่ได้พรากเอาความ น่าเกรงขามของแรมซีรี่ ตรงกันข้ามเขามีความสง่างามและยังหนุ่มแน่น ยิ่งกว่าอายุจริงของเขา

“แรนดีจ้า ไปลอนดอนคราวนี้มีเรื่องอะไรที่พิเศษมาเล่าให้หม่ามี้ ฟังใหม่จ๊ะ”

“ใบชาของหม่ามี้ผมซื้อมาครบตามที่สั่งครับ”

“นั่นไม่ใช่เรื่องพิเศษ”

“หม่ามี้ต้องการฟังเรื่องอะไรครับ”

“เรื่องสาวๆ”

“ไม่มีครับ”

แรนดอล์ฟตอบไปตามตรง เขายุ่งมาก และความยุ่งของเขาก็ทำให้ชายหนุ่มเบื่อน่ายที่จะสนใจเพศตรงข้าม

“แรนดี!”

“นี่เป็นเรื่องปกติของผมนะครับหม่ามี้”

“แต่ลูกอายุไม่น้อยแล้วนะจ๊ะ”

“แต่ผมก็ยังมีเวลาในการหาคู่ครองที่เหมาะสมอีกนาน”
“ลูกจะแต่งงานตอนลูกต้องใช้ไม้เท้าเดินเข้าพิธีหรือจะ”
“ผมไม่แน่ใจครับ”

ท่านหญิงคลาริสสาหันหน้ามู่ย เงยหน้าขึ้นไปฟ้องสามี แรมซีย์ก้มหน้าลงเพื่อพูดบางอย่างกับเธอ เขาช่วยแรนดอล์ฟทางอ้อม ด้วยการพูดกล่อมท่านหญิงคลาริสสาให้หันไปสนใจเรื่องอื่นแทน แรนดอล์ฟลอบมองบิดาด้วยสายตาขอบคุณ เรื่องคู่ครองเป็นปัญหาที่เขายังไม่แก้ไขไม่ได้

ท่านชายฟลาเวียนจิบบรันดีเงียบบๆ ในขณะที่แรนดอล์ฟต้องถอนหายใจกับเรื่องแต่งงานที่มารดาต้องการให้เขาจัดการอย่างเร่งด่วน

“ภรรยาอยู่กับคุณนอนแตกต่างกัน”

แรนดอล์ฟให้ความคิดเห็นแบบนั้น ท่านชายฟลาเวียนไม่ได้ตอบรับว่าเขาเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย แต่อีกสองหนุ่มที่อยู่ในห้อง เซธและคีโอคิฟพยักหน้าสันทนสนทนแรนดอล์ฟ

“นายไม่เห็นด้วยหรือท่านชาย”

“ฉันจะให้ความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับท่านอาคลาริสสาไม่ได้หรอก”

ท่านชายฟลาเวียนปฏิเสธที่จะให้ความคิดเห็นในเรื่องนี้ ท่านหญิงคลาริสสาเป็นน้องสาวของท่านชายคาร์โลมัน บิดาของเธอ และแน่นอนว่าชายหนุ่มไม่ต้องการมีปัญหากับผู้ใหญ่ในครอบครัว ไม่ว่าจะป็นต่อหน้าหรือลับหลังก็ตาม

“การแต่งงานของดามาคัสทำให้นายเดือดร้อนจริงไหม”

“นายไม่ควรยุยงให้แรนดอล์ฟมีปัญหากับดามาคัสแบบนี้ นะคะคิฟ”

“ฉันทำหรือเซธ”

“แน่นอนว่านายทำ นายยังไม่พอใจที่ดามาคัสเป็นเจ้าของบ้านของท่านหญิงน้อยหรือไง”

ท่านหญิงน้อยอันนามาเรียคือสตรียอดดวงใจของพวกเขา เธอเป็น

น้องสาวที่พวกเขารักใคร่และทะนุถนอม

“ก็นิดหน่อย”

“อารมณ์ค้าง?”

“ประมาณนั้น”

คืออาชีพตอบคำถามแล้วก็เอนกายพิงร่างกับพนักโซฟา เขาเบื่อหน่ายเล็กน้อยที่ความสัมพันธ์ของดามาค์สกับท่านหญิงอันนามาเรียเข้าสู่ช่วงความรักผลิบานอันหวานชื่น เขาย่อมอยากให้น้องมีความสุข แต่ก็มีอารมณ์แบบพี่ชายที่ยังห่วงน้องสาวติดค้างอยู่นิดๆ

“แล้วนายจะแต่งงานเมื่อไร”

“ฉันบอกเธอว่าจะแต่ง”

แรนดอล์ฟถามเกือบเป็นเสียงคำราม ท่านชายฟลาเวียนเงยบิ่ไปนานเพื่อคิดคำถามชวนขุ่นใจแบบนี้และพูดออกมางะเธอ

“ฉันก็เห็นว่านายจะแต่งงาน”

“นายก็ระวังตัวไว้นะท่านชาย”

“ฉันเธอ”

“โซคชะตาอาจเล่นงานนายเข้าสักวัน”

“นายเชื่อเรื่องไร้สาระแบบนั้นด้วยเธอแรนดอล์ฟ”

ท่านชายฟลาเวียนไม่เชื่อเรื่องโซคชะตา แรนดอล์ฟก็เชื่อว่าเชื่อ แต่เขาก็ไม่ได้ดูแคลน ในขณะที่ท่านชายฟลาเวียน นอกจากจะไม่เชื่อ ยังดูแคลนอีกต่างหาก

“มันเป็นเรื่องที่พิสูจน์ไม่ได้ก็จริง แต่มันก็มีความมหัศจรรย์ในตัวเองนะ”

“ฉันไม่สนใจเรื่องไร้สาระแบบนั้น”

ท่านชายฟลาเวียนปฏิเสธที่จะคุยเรื่องโซคชะตากับแรนดอล์ฟ การตัดบทแบบนี้เท่ากับว่าท่านชายไม่ให้ความสนใจที่จะพูดถึงมัน

“หยุดพาดพิงถึงโซคชะตาเถอะน่า โซคชะตาไม่ได้ทำอะไรให้พวกนาย

เลียนะ”

เชษฐกล่าวห้าม ก่อนที่โชคชะตาซึ่งไม่รู้ชื่อไหนจะไหนอะไรด้วยจะถูกพาดพิงไปในทางที่ไม่ดี แรנדอล์ฟตอบกลับด้วยการถอนหายใจและทำหน้าที่เครื่อง

“ฉันอาจต้องคิดเรื่องแต่งงานจริงจัง”

“กับใคร”

“ยังไม่มีเชษฐ”

“นั่นสิ คู่ควงกับผู้หญิงที่จะมาเป็นภรรยา ความรู้สึกย่อมแตกต่างกัน”

“พูดเหมือนเจอผู้หญิงที่อยากได้เป็นภรรยาแล้ว”

เชษฐเกลียดความช่างสังเกตของเพื่อนซะมัด คำพูดของแรนด์อล์ฟแทงใจดำเขา แต่อันที่จริงเขาก็ยังไม่ได้คิดไกลถึงเรื่องแต่งงาน ก็แค่เพลิดเพลินกับการใช้เวลากลิ่นแก๊สเธอคนนั้น

“อันที่จริงเชษฐก็ไม่ค่อยออกจากเกาะโจรนะ”

“หยุดสันนิษฐานเรื่องของฉัน คีฟ”

“มันน่าสนใจ”

“หรือนายต้องการให้ฉันสันนิษฐานเรื่องของนายกับ...”

“หยุดเชษฐ นี่ไม่ใช่เวลาของการสันนิษฐาน”

คีอาคีฟบอกรัดพันที่ ท่านชายฟลาเวียนมองหน้าเชษฐกับคีอาคีฟทีละคน แต่ก็เลือกที่จะปิดปากเงียบไม่กล่าวอะไรออกมา

“สายตาของนายทำให้ฉันกับคีฟผวนะท่านชาย”

“ฉันก็มองปกติ”

“และฉันคิดว่าเราควรกลับไปสนใจเรื่องของแรนด์อล์ฟ”

คีอาคีฟต้องการยุติความสนใจที่จะพุ่งมาหาเขา ด้วยการโยนเผือก้อนกลับไปให้แรนด์อล์ฟ แต่เพื่อนหนุ่มเมื่อหน้าจะคุยเรื่องแต่งงานแล้วกระมังถึงเอาแต่ตี๋ม

“นายคอแข็งมากนะแรนด์อล์ฟ การตี๋มแค่นี้ไม่ทำให้นายเมาหรอก”

เซธเอ่ยปากเตือน แต่แรนดอล์ฟก็ยังดื่มเงียบๆ ต่อไป ท่านหญิง
คลาริสสาจะต้องมีงานปาร์ตี้เลือกคู่มาให้เขาปวดหัวอีกในเร็วๆ นี้แน่นอน

“๖๖ สนคิดว่าจะเดินทางท่องเที่ยวคะคุณป้า”

แสนอักษรโทรศัพท์ถึงพันวสา เธอคิดหลายตลบแล้วก็ตัดสินใจได้
ว่าเธอควรทำตามคำแนะนำของพันวสา อย่างน้อยเธอก็จะได้เปิดโลกกว้าง
“ป้าดีใจที่หนูตัดสินใจแบบนี้ล่ะจ๊ะ”

“แสนก็ไม่รู้หรอกคะว่ามันจะดีหรือเปล่า”

“ดีสิจ๊ะ ประสบการณ์ในการใช้ชีวิตจะทำให้เรามีมุมมองที่กว้างขึ้น”

พันวสาต้องการให้หลานสาวเปิดโลกของตัวเอง และในสักวันนี้
แสนอักษรเป็นแบบนี้ หลานสาวอาจสละความทุกข์ที่ซ่อนอยู่ในซอกลึก
ของหัวใจทิ้งไปได้ ด้วยวัยของแสนอักษร สถานะทางการเงินที่เพียบพร้อม
หลานสาวของเธอควรมีโอกาสได้ใช้ชีวิตที่มีความสุขมากกว่านี้

“แสนกำลังตัดสินใจอยู่คะว่าแสนจะเริ่มต้นท่องเที่ยวที่ประเทศไหนดี”

“แล้วเรื่องงานของหนูล่ะจ๊ะ”

“แสนคงต้องลาออกจากงานคะ”

“หนูเสียดายหรือเปล่าจ๊ะ”

“นิดหน่อยคะ งานของแสนดีมากคะ เงียบสงบและลูกค้าก็น่ารักมาก”

ความเงียบสงบคือสิ่งที่แสนอักษรต้องการ แต่พันวสาก็ไม่ได้รู้สึกว่
หลานสาวอาลัยอารมณ์งานที่ทำอยู่ แสนอักษรคงทำมันเพราะความเงียบ
เท่านั้นกระมัง

“ป้าจะโอนเงินเข้าบัญชีให้หนูหนึ่งก้อนนะจ๊ะ ถ้าหากต้องการเพิ่ม
ก็บอกป้านะ”

“ขอบคุณคะคุณป้า”

“ป้าจะให้อิสระกับหนู จะไม่บังคับให้หนูต้องเดินทาง หนูสามารถ
เลือกประเทศที่หนูต้องการเดินทางไป และจัดโปรแกรมด้วยตัวเองได้เลย

หนูแค่บอกป้าเป็นระยะก็พอว่าหนูทำอะไรอยู่ที่ไหน และยังปลอดภัยดีไหม”

“ขอบคุณค่ะคุณป้า”

“เที่ยวให้สนุกนะลูก ใช้ชีวิตของหนูให้คุ้มค่า และมีความสุขกับอิสรภาพให้เต็มที่”

“ค่ะคุณป้า”

“หนูจะออกเดินทางเมื่อไรจ๊ะ”

“น่าจะเดือนหน้าค่ะ แसनต้องทำเรื่องลาออกจากงานก่อน และก็ต้องวางแผนการท่องเที่ยวด้วยค่ะ”

“เที่ยวแบบปลอดภัยด้วยนะจ๊ะ”

“ค่ะคุณป้า คุณป้าคะ แसनรักคุณป้านะค่ะ”

“ป้าก็รักหนู” พันวสาหยุดชะงักเมื่อได้ยินคนปากหนักแบบแสนอักษรบอกรักเธอ ก่อนจะคลี่ยิ้มอบอุ่นและตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

3

ประเทศซิคคาเวีย

ซิคคาเวีย...

รองเท้าบูตสีดำเส้นสูงกระทบกับพื้นของสนามบิน แสงอักษรเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวที่นี่ ถ้าหากเธอมีโอกาส หญิงสาวอาจได้พบกับเหตุการณ์เข้าไปอยู่ในวิหารลามาราว่า ใช้นานี้ก็อยากจะพบกันก็สามารถพบกันได้ตามใจชอบ

การลาออกจากงานที่ลอนดอนไม่ได้ทำให้แสงอักษรรู้สึกเสียดายเลยสักนิด ความออลยอวารณ์ที่ควรจะเกิดขึ้น แต่เธอกลับไม่ได้รับรู้ถึงมันนั้น ทำให้หญิงสาวคล้อยตามพันวสา เธอไม่ได้รักงานนั้น แสงอักษรก็แค่ทำมันแบบวันต่อวัน

หญิงสาวเดินทางออกจากสนามบินนานาชาติของประเทศซิคคาเวีย แปลกใจอยู่บ้างกับความทันสมัยของประเทศที่ได้ชื่อว่าเพิ่งเข้าสู่ประเทศที่พัฒนาจากการบริหารของเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ ซึ่งคงทุ่มเทให้กับการบริหารจัดการมากพอ ดูถึงสามารถเนรมิตสนามบินที่สวยงามและสะดวกสบายสำหรับประชาชนรวมถึงนักท่องเที่ยวแบบนี้ได้

ซัดคาเวียเปิดประเทศภายหลังการควบคุมอำนาจโดยท่านชายคาร์โลมัน แสนอักษรอ่านประวัติของประเทศซัดคาเวียก่อนเดินทางมาเล็กน้อย เป็นเรื่องน่าสนใจ ที่หญิงสาวไม่แน่ใจนักหรอกว่ามันเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า ผู้ชนะย่อมมีโอกาสในการเขียนประวัติศาสตร์

ประเทศซัดคาเวียเคยถูกยึดอำนาจ โดยกลุ่มที่เรียกตัวเองว่าฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ แต่การบริหารของฝ่ายต่อต้านคือการกดขี่ประชาชน กระทั่งท่านชายคาร์โลมันและกลุ่มนักรบคนสำคัญสามารถยึดอำนาจกลับคืนมาได้ ซึ่งเป็นการใช้เวลาและวางแผนการมาเป็นอย่างดี ท่านชายคาร์โลมันก้าวขึ้นเป็นผู้ปกครองประเทศ ราชวงศ์มาร์ลโคเซนแตกกลับมามีบทบาทสำคัญในประเทศซัดคาเวียอีกครั้ง นอกจากนี้กลุ่มนักรบก็ล้วนแล้วแต่เป็นคนใหญ่คนโตซึ่งมีความสำคัญต่อประเทศทั้งสิ้น

ประชาชนซัดคาเวียเคารพราชวงศ์ ยกย่องราชวงศ์มาร์ลโคเซนแต่โดยเฉพาะท่านชายคาร์โลมัน ราวกับเทพเจ้าซึ่งยังมีชีวิต รวมถึงรัชทายาทคนปัจจุบันซึ่งจะก้าวขึ้นเป็นผู้ปกครองประเทศต่อบิดา ท่านชายฟลาเวียน เซเวอราน มาร์ลโคเซนแท้

และที่แสนอักษรรู้สึกที่ท่านชายคาร์โลมันช่างมีความคิดแยบยลนัก ก็คือชื่อของผู้ปกครองเมืองต่างๆ ในประเทศซัดคาเวีย ซึ่งล้วนแล้วแต่น้องสาวของท่านชายคาร์โลมันเข้าไปเกี่ยวข้อง กระทั่งธิดารักของท่านชายคาร์โลมัน ซึ่งเพิ่งเข้าพิธีวิวาห์ไปก็ทำให้แสนอักษรผู้อ่านประวัติอดคิดไม่ได้ว่าเป็นการแต่งงานการเมืองเพื่อผูกอำนาจไว้ในมือของท่านชายผู้ปกครองประเทศ

ประวัติศาสตร์ทั้งเก่าและใหม่ของประเทศซัดคาเวีย แสนอักษรรู้สึกที่อ่านแล้วก็สนุกดี เหมือนเธอมีนิยายดีๆ ในมือสักเรื่อง ตื่นเต้นไปกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น

“แผนการเดินทางของเรา”

แสนอักษรต้องหยุดคิดเรื่องประวัติศาสตร์ของประเทศซัดคาเวีย

ไว้ก่อน หญิงสาวยังมีหนังสือเล่มนั้นในกระเป๋า และเธอก็คิดว่าอ่านมัน ระหว่างการเดินทาง แสนอักษรแจ้งกับพันวสาไว้แล้ว และเธอก็ได้รับ คำอวยพรจากคุณป้าผู้แสนดี

“เที่ยวให้สนุกนะจะหนูแสน”

การคิดถึงพันวสาทำให้แสนอักษรอบอุ่นในหัวใจ หากไม่ใช่เพราะ ความเมตตาจากพันวสา หญิงสาวก็นึกภาพตัวเองไม่ออก เพราะโดมินิค ไม่สนใจเธอเลย เหมือนการมองหน้าเธอซึ่งมีส่วนละม้ายคล้ายคลึงกับ มารดา คงทำให้บิดาทูทุกข์ใจ

โดมินิคกล่าวโทษ มจรุสต้องการให้เขามีบาปติดตัวถึงทำให้ตัวเอง ต้องตาย แสนอักษรพยายามไม่คิดถึงบิดา เธอจะคิดถึงโดมินิคเมื่อจำเป็น ต้องทำแบบนั้น เพราะเธอเกรงว่าจะคิดถึงโดมินิคในแง่ที่ลบหลู่และชิงชัง

แสนอักษรได้รับการดูแลจากพันวสา นอกจากนี้เธอก็รู้อยู่บ้างว่า ต้องได้รับการสนับสนุนทางอ้อมจากซีซาร์ เธอถึงสามารถใช้ชีวิตอิสระได้ ขนาดนี้ ผู้เป็นลุงยังมีน้ำใจต่อเธอยิ่งกว่าบิดาผู้ที่ทำให้เธอเกิดมา เรื่องนี้ ต่อให้บอกว่าไม่สนใจ แต่คิดถึงเมื่อไรก็ยังเจ็บจี๊ด

“เดินทางสิแสนอักษร เธอต้องเดินทาง”

หญิงสาวสลัดความคิดไร้สาระทิ้งไป เธอมาท่องเที่ยว และเธอก็ควรมีความสุขกับประสบการณ์ท่องเที่ยวตามลำพังครั้งแรกของเธอ พันวสา ย้ำหนักย้ำหนาในเรื่องของการท่องเที่ยวให้ปลอดภัย การที่มีคนห่วงใย เป็น ความรู้สึกที่พิเศษมาก

“จากเมืองเซินทามาราไปเมืองซิลเวสเตอร์”

แสนอักษรหยุดเดินเพื่อก้มหน้าดูแผนที่ หญิงสาวดึงมือออกจาก ด้ามจับของกระเป๋าเดินทาง เซินทามาราคือเมืองหลวงของประเทศซัคคาเวีย แต่เธอยังไม่มีแผนท่องเที่ยวในเมืองเซินทามารา แสนอักษรต้องการเดินทางไปเมืองอื่น

เธอจองที่พักไว้ที่เมืองซิลเวสเตอร์ ประเทศซัคคาเวียมีกฎหมาย

ควบคุมเรื่องโรงแรมที่พัก โรงแรมที่มีจำนวนชั้นมากกว่าห้าชั้นจะได้รับอนุญาตให้ปลูกสร้างในเมืองเซนต์มาราเท่านั้น ถ้าหากเป็นเมืองอื่นๆ จะต้องก่อสร้างโรงแรมให้กลมกลืนไปกับภูมิประเทศ และห้ามทำลายสิ่งแวดล้อม

แสนอักษรคิดว่าเป็นกฎหมายที่ดีมาก เพราะจะเป็นการรักษาสภาพของเมืองเอาไว้ไม่ให้ถูกกลืนไปกับความทันสมัยจนแทบไม่เหลือความงดงามแบบเดิมเอาไว้ หญิงสาวจะเที่ยวจากเมืองซิลเวสเตอร์ ตามด้วยเมืองเซลมา แล้วก็เดินทางต่อไปยังเมืองฮีทเวล

แผนการเดินทางแรกของเธอเป็นแบบนี้ หลังจากเที่ยวครบสามเมือง แสนอักษรค่อยวางแผนชีวิตของเธอ ว่าหญิงสาวจะเลือกเดินทางไปเที่ยวที่เมืองไหนในลำดับต่อไป แสนอักษรพับแผนที่ เธอคว้าเอาตำรับของกระเป่าเดินทาง เดินไปได้แค่สองก้าวก็พบกับสถานการณ์โกลาหลรอบตัวเธอ

“อึ้ย!”

มีกลุ่มประชาชนกรูกันเข้ามาชนเธอ ไม่ถึงกับเป็นการจลาจล แต่มั่นก็ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นสถานการณ์ปกติ แสนอักษรพยายามเบี่ยงตัวหลบซ้ายขวา แต่มีปัญหาเกิดขึ้น เพราะในขณะที่เธอถูกดันให้เดินไปข้างหน้า หญิงสาวกลับจะเดินฝ้าย้อนฝูงชนออกไป

“ไอ้ย!”

แสนอักษรเผลออุทานออกมา เธอโดนชนแรงมาก มือหลุดออกจากกรงจับกระเป่าเดินทาง ร่างของเธอเซถลา แสนอักษรควบคุมมันไม่ได้เลย กระทั่งถูกโอบกอดไว้ด้วยลำแขนแข็งแรงของบุรุษ และฝูงชนก็ถูกกันห่างออกไป

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

เสียงทุ้มทุ้นั้นเป็นเสียงที่แปลก แสนอักษรเงยหน้าขึ้น คีระชะของเธอชนเข้ากับแผ่นอกของชายหนุ่ม ลำแขนแข็งแรงยังคงรัดอยู่รอบเอวเธอ

หญิงสาวตกตะลึงกับดวงตาทรงอำนาจที่เธอมองอยู่

“หรือว่าข้าแพลง”

“เอ๋อ...”

แสนอักษรอีกอัก เธอมีคำตอบสำหรับคำถามนั้น แต่สติของเธอเหมือนหลุดหายไปหลังการสบตากับชายหนุ่มโดยบังเอิญ หญิงสาวตั้งตัวออกห่างจากเขา หันหน้าไปมองชายหนุ่ม ก็มึนศีรษะให้เธอเล็กน้อย

“ฉันไม่เป็นอะไรค่ะ ขอบคุณมากค่ะ”

แสนอักษรไม่ลืมมารยาทที่ดี หรือเขาจะเป็นดาราดังของประเทศซัคคาเวีย แต่ถ้าหากเป็นจริง แสนอักษรก็ไม่แปลกใจเลย เพราะใบหน้าของเขาโดดเด่น หล่อเหลาราวกับไม่ใช่มนุษย์ แสนอักษรไม่เคยสนใจผู้ชายคนไหนก็ยิ่งใจเต้นรัวไปกับใบหน้าของบุรุษผู้นี้

“ต้องขออภัยสำหรับความโกลาหลที่เกิดขึ้น คุณเป็นนักท่องเที่ยวหรือเปล่า”

“ค่ะ ฉันมาจากลอนดอน”

“ขอให้เที่ยวพักผ่อนอย่างมีความสุข ประเทศซัคคาเวียยินดีต้อนรับ”

ชายหนุ่มก็มึนศีรษะให้เธอเล็กน้อย แสนอักษรพบว่ากลุ่มคนไม่ได้หายไปไหน แต่ถูกกันออกไปด้วยบุรุษร่างสูงสวมชุดเครื่องแบบสีดำ นอกจากนี้ยังมีคนที่ยกมือถือขึ้นมาถ่ายเก็บภาพของบุรุษผู้นั้น เขาเดินจากเธอไปแล้ว และฝูงชนก็ถูกกันเอาไว้ด้วยทีมอารักขา

“ฉันจะเป็นลม”

แสนอักษรได้ยินเสียงสตรีดังขึ้น เธอหันไปมองแต่ก็ไม่พบว่าเจ้าของเสียงจะมีอาการอยากเป็นลมแต่อย่างใด ตรงกันข้ามยังยกโทรศัพท์ขึ้นจูบซ้ำๆ เหมือนคนควบคุมตัวเองไม่ได้

“ท่านชาย หล่อเหลือเกิน”

“ท่านชาย?”

แสนอักษรขมวดคิ้ว อาการสงสัยของเธอทำให้คนที่ยืนอยู่แถวนั้น

หันมามีให้แสนอักษรด้วยความภาคภูมิใจ

“นั่นนะ ท่านชายปลาเวียนผู้เป็นที่รักของประชาชนชาวซัคคาเวีย”

น้ำเสียงคนเล่าเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจและเคารพในตัวของ
รัชทายาทอันดับหนึ่งแห่งราชวงศ์มาร์ลโคเซนเต้

“จั้นหรือคะ”

“ใช่ ท่านชายนอกจากจะรูปงามแล้ว ยังเก่งกาจ ฉลาดเฉลียว มีความ
สามารถรอบด้าน เป็นความภาคภูมิใจของประชาชนในประเทศซัคคาเวีย”

คงเพราะความภาคภูมิใจนั้นแหละ เมื่อได้กล่าวยกย่องท่านชายหนุ่ม
ให้คนอื่นรับทราบ ก็เลยมีอาการเหมือนจะติดลม จนต้องพูดต่อเนื่อง

“ดีจังเลยนะคะ”

“ดีมากเสียจริง นอกจากนี่ท่านชายยังเป็นคนดีมาก เป็นสุภาพบุรุษ
มีน้ำใจกว้างขวาง”

“คะ ดีจังนะคะ”

แสนอักษรจะปลีกตัวออกจากการสนทนาก็ไม่ได้ เมื่อเธอทำตัวให้
ความสนใจก็ต้องให้เกียรติกับเรื่องเล่าของอีกฝ่ายด้วย

“ท่านชายไม่เคยรื้อที่ลงพื้นที่ด้วยตัวเอง ถ้าหากประชาชนเกิด
ความเดือดร้อน ไม่ใช่แค่ท่านชายหรอกนะ แต่รวมถึงท่านผู้สูงศักดิ์ใน
ราชวงศ์ท่านอื่นด้วย”

“มีหลายคนสินะคะ”

“ใช่ เป็นโชคดีของประเทศซัคคาเวีย”

เล่าแล้วก็ยิ้มกว้างภาคภูมิใจ ท่านชายผู้นั้นคือบุรุษซึ่งเป็นที่รักของ
ประชาชน เขาได้รับความรักและความชื่นชมมากมายอย่างแท้จริง ความ
ชื่นชมนั้นมันล้นออก ถึงขนาดที่ประชาชนอยากจะบอกให้คนอื่น ๆ รับรู้อย่าง
ทั่วถึงกัน นักท่องเที่ยวอย่างเธอก็คงเป็นหนึ่งในนั้น

“ท่านชายไม่เคยมีเรื่องเสียหายเกี่ยวกับผู้หญิงด้วยนะ เพราะท่านชาย
ไม่เจ้าชู้”

“ท่านชายไม่เจ้าชู้?”

ผู้ชายที่ไม่เจ้าชู้มีอยู่บนโลกใบนี้ด้วยเหรอ เรื่องนี้ทำให้แสนอักษรแปลกใจ โดยเฉพาะบุรุษสูงศักดิ์ที่เธอเห็นเมื่อสักครู่

“ใช่ล่ะสิ เรื่องผู้หญิงไม่เคยยุ่งเกี่ยวเลย ไม่เคยมีข่าวออกมาเลยสักนิด”

“จ้ะนี่ดีนะคะ”

“ดีอะไรกัน ประชาชนในประเทศอยากเห็นท่านชายแต่งงานมีครอบครัว พระชายน้อยจะต้องนำพาความสุขและท่านหญิงน้อยท่านชายน้อยมาให้กับราชวงศ์”

“อ้อ ค่ะ”

แสนอักษรติดบ่วงการสนทนาอีกครู่หนึ่ง หญิงสาวก็หาทางปลีกตัวออกมาจนได้ หญิงสาวเดินทางไปยังเมืองซิลเวสเตอร์ด้วยระบบการขนส่งอันสะดวกสบายของประเทศซัคคาเวีย การได้เดินทางออกมาท่องเที่ยวทำให้ความตึงเครียดภายในหัวใจของเธอเหมือนจะลดน้อยลง เป็นเรื่องดีที่เธอยอมทำตามคำแนะนำจากคุณป้าผู้หวังดีต่อเธอ

โรงแรมที่แสนอักษรเข้าพักเป็นโรงแรมระดับดาวที่ค่อนข้างสูง ค่าเข้าพักต่อคืนก็สูงมากเช่นกัน หญิงสาวยอมจ่ายเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง เธอมีประสบการณ์ใช้ชีวิตในต่างประเทศน้อยมาก ถ้าหากไม่นับรวมลอนดอนก็เรียกได้ว่าเป็นศูนย์

เธอจะไม่ทำให้ตัวเองต้องเสี่ยงอันตรายแบบโง่เขลา เพราะคนที่จะเดือดร้อนก็คือตัวของเธอเองเช่นกัน นอกจากนี้ยังเพื่อความสบายใจของพันธมิตร คุณป้าคงห่วงใยถ้าหากเธอเลือกเข้าพักในโรงแรมราคาถูกอย่างเหย้า ซึ่งระบบการรักษาความปลอดภัยหลวมมากกว่านี้

หญิงสาวได้รับการต้อนรับจากพนักงานอย่างดีเยี่ยม ห้องพักของเธออยู่บนชั้นสอง ห้องพักแบบหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องนั่งเล่น และมีมุม

รับประทานอาหาร ภายในห้องตกแต่งในสไตล์วินเทจ ของตกแต่งทุกชิ้น ที่วางอยู่บ่งบอกว่าได้รับการออกแบบมาเป็นอย่างดี ไม่ใช่แค่การวางตกแต่ง โดยไม่มีแบบแผนล่วงหน้า

แสนอักษรชุดผ้ามาน เธอเปิดประตูระเบียง มองเห็นวิวทิวทัศน์ ด้านนอกโรงแรม ถนนของเมืองสะอาดสะอ้าน สองข้างทางประดับด้วย ต้นไม้ที่ใบไม้กำลังเปลี่ยนสี

สีสน่สดใสของใบไม้ในโทนสีส้มแสดและสีเหลืองนั้นแม้จะสดใส แต่ก็มีความเปลี่ยวเหงาอยู่ เพราะความหมายนั้นหมายถึงความร่วรงโรย ที่กำลังจะหล่นร่วงลงจากต้น อากาศเย็นน้ำทำให้เธอต้องห่อไหล่เข้าหากัน ระเบียงห้องนี้กว้างมาก และเหมาะสำหรับการออกมานั่งดื่มกาแฟในยามเช้า

มองจากห้องพักของแสนอักษรจะเห็นสวนสาธารณะขนาดใหญ่ ซึ่งมีต้นไม้ใหญ่บดบังตลอดแนว แสนอักษรอาจจะหาเวลาว่างเข้าไปเดิน เล่นในสวนสาธารณะแห่งนั้นสักครั้ง หญิงสาววางแผนเที่ยวแบบไม่รีบร้อน “อากาศเย็นดีจัง”

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ห้องพักของโรงแรมแห่งนี้สัมผัสกับ เป็นเมืองท่องเที่ยวแบบพักผ่อนชื่นชมกับธรรมชาติ ภายในห้องมีมุมนั่งเล่น ที่สามารถทอดกายนอนอ่านหนังสือหรือฟังเพลง แล้วก็เปิดผ้ามานชื่นชม กับทิวทัศน์ภายนอก

แสนอักษรเดินกลับเข้าไปในห้อง หญิงสาวถอดเสื้อนอกออกจากตัว วางพาดไว้บนโซฟาตัวยาวสำหรับเอนนอนชมวิว แล้วก็เดินไปเปิดประตูให้ พนักงานที่นำกระเป๋าตามเข้ามา หญิงสาวจ่ายทิปให้พนักงาน

เมื่ออยู่คนเดียวในห้องอีกครั้ง แสนอักษรก็รู้สึกสบายใจมากขึ้น เธอไม่คุ้นกับการมีคนแปลกหน้าอยู่ใกล้ซิด หญิงสาวไม่ได้รื้อกระเป๋าเพื่อนำเสื้อผ้าออกมาจัดการทันที เธอจะจัดมันเมื่อเธอนึกอยากจัด ในเมื่อ มาเที่ยวพักผ่อน เธอก็ควรทำอะไรให้ซ้าลง

หญิงสาวเดินไปหยิบโทรศัพท์มือถือถือออกมาจากกระเป๋า เธอส่ง

ข้อความถึงพันวสาและเพตรา รายงานคุณป้าและแจ้งให้เพตราทราบว่าเขา
มาถึงโรงแรมอย่างปลอดภัย

เพตราไม่ได้อยู่ที่วิหารลามาว่า ท่านชายฟลาเวียนได้รับคำทำนาย
เรื่องชะตาชีวิตที่อยู่ในช่วงไม่ดีนัก ทำให้หญิงสาวได้รับคำสั่งจากท่านแม่เฒ่า
เนร่าให้เดินทางตามไปสวดภาวนาคุ้มครองท่านชายฟลาเวียน หญิงสาวอยู่
ในห้องรับรองวีไอพีภายในสนามบินตอนได้รับข้อความจากพี่สาว

เธออยู่ที่นั่นมาหลายชั่วโมงแล้ว เพราะท่านชายฟลาเวียนมีประชุมด่วน
ก่อนเดินทางไปต่างประเทศ ท่านชายจึงเรียกบุคคลซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องมา
ประชุมถึงสนามบิน เพตรานึกเสียดายที่เธอพลาดการพบกับแสนอักษร
เธอแม้แต่ยุ่งกับการเตรียมตัวเดินทางตามท่านชายกะทันหัน จนไม่ได้เช็ก
เวลาเดินทางมาถึงซัคคาเวียของพี่สาว

วิหารลามาว่าคือสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ สตรีซึ่งทำงานในวิหารต้องเป็น
สาวพรหมจารี แต่ว่าสตรีทุกคนจะสามารถออกมานอกวิหารลามาว่า หรือ
วิหารสีน้ำเงินตามใจชอบได้ สตรีในวิหารยังมีการแบ่งเป็นสตรีซึ่งพักอยู่ใน
ส่วนชั้นในและชั้นนอก

เพตราจัดเป็นสตรีในส่วนชั้นนอก เพราะเธอไม่ได้ให้คำสัญญาต่อ
แม่เฒ่าเนร่าว่าจะอยู่ในวิหารลามาว่าตลอดชีวิต สตรีชั้นนอกคือผู้หญิง
ที่เข้ารับการอบรมและฝึกปฏิบัติในวิหารลามาว่าชั่วคราว ส่วนใหญ่แล้ว
เป็นการฝึกตนก่อนตัดสินใจว่าจะเข้ารับคำสาบานเป็นสตรีชั้นในหรือไม่

เพตราเป็นสตรีชั้นนอก จึงสามารถเดินทางออกมานอกวิหารได้
สตรีชั้นในจะไม่เดินทางออกนอกวิหารลามาว่าตลอดชีวิตเพื่อลดการพบเจอ
สิ่งยั่วยุ แต่ก็มีกรณีพิเศษที่สามารถออกมาได้เช่นกัน หากก็ไม่บ่อยครั้ง
และการออกมาเพื่อพบกับบุรุษก็เป็นข้อต้องห้ามร้ายแรงสำหรับสตรีชั้นใน
“ใช้โทรศัพท์ในเวลาทำงาน?”

เพตราถึงกับสะดุ้งเฮือก สาวน้อยรีบเก็บโทรศัพท์ใส่กลับเข้าไปใน

กระเป่ากระโปรงตัวยาว เธอตัวแข็งทื่อ เพราะน้ำเสียงทุ้มทุแต่มีพลังอำนาจ แอบแฝงอยู่ หญิงสาวหมუნตัวหันไปมองเจ้าของเสียง แล้วก็ต้องสั่งให้ตัวเองระงับอาการตัวสั่น

“ท่านชาย ท่านแรนดอล์ฟ”

“ส่งโทรศัพท์ของเธอมาให้ฉัน”

ท่านชายฟลาเวียนยื่นมือไปหาเพชรรา หญิงสาวมองโทรศัพท์ที่อยู่ในมือ ด้วยสายตาอาลัยอาวรณ์ และเธอก็มองท่านชายอย่างต้องการร้องขอความเมตตา

“ส่งมา”

“แต่ว่า...”

“หรือเธอจะขัดคำสั่งฉัน”

“ดิฉันไม่กล้าหอรอกค่ะ”

เพชรรายื่นมือสั้นๆ ไปข้างหน้า เพชรรายังเด็กมาก และเพราะเธอถูกอบรมสั่งสอนอยู่ในวิหารลามารา การได้พบกับบุรุษย่อมทำให้เธอประหม่า แล้วการประหม่าก็ยิ่งเพิ่มขึ้น เพราะบุรุษตรงหน้าทั้งสองเป็นผู้สูงศักดิ์ในประเทศซัคคาเวีย

หนึ่งคนคือรัชทายาทว่าที่ผู้ปกครองประเทศ ส่วนอีกหนึ่งคนก็คือว่าที่ผู้ปกครองเมืองอเล็กซานเด และยังมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับราชวงศ์มาร์ลโคเซนเต้ แรนดอล์ฟเดินเข้าไปปรับโทรศัพท์มือถือของหญิงสาว เพราะเกรงว่าเธอจะทำหล่นเสียก่อน

“ไม่ต้องตกใจ”

“ค่ะท่านแรนดอล์ฟ”

แรนดอล์ฟออกคำสั่งหรือปลอบโยนเธอกันหนอ แรนดอล์ฟเป็นบุรุษรูปร่างสูงใหญ่ ท่านชายฟลาเวียนกับแรนดอล์ฟเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโดดเด่นทั้งคู่ แต่นุคลิกก็แตกต่างกันชัดเจน ท่านชายฟลาเวียนจะมีความสูงศักดิ์มากกว่า ในขณะที่แรนดอล์ฟเหมือนนักรบผู้กล้าที่แข็งแกร่งทั้งตัว

แต่ผู้ที่แข็งแกร่งและควรจะถูกดูหมิ่นกว่าท่านชายผู้เลอโฉมกลับเป็นบุคคลที่
น่ากลัวน้อยกว่า ท่านชายฟลาเวียนมีดวงตาราวกับมีดโกน ที่สามารถจับจ้อง
คนอื่นแล้วทำให้คนอื่นกลัวจนตัวสั่นได้อย่างง่ายดาย

“สำรวจโทรศัพท์ของเธอ แรนดอล์ฟ”

“ครับท่านชาย”

แรนดอล์ฟสำรวจโทรศัพท์ของเพตรา แล้วก็ไม่พบกับข้อความ
น่าสงสัยใดๆ ข้อความล่าสุดเป็นข้อความที่แสนอักษรส่งถึงเธอ

“ข้อความจากใคร”

“จากพี่สาวของฉันค่ะ เธอเดินทางมาเที่ยวที่ซัคคาเวียค่ะ”

ท่านชายฟลาเวียนยื่นมือไปหาแรนดอล์ฟ แรนดอล์ฟก็ส่งต่อโทรศัพท์
ของเพตราให้กับท่านชายฟลาเวียน ท่านชายหนุ่มรีบไปอ่านคร่าวๆ แล้วก็
เก็บโทรศัพท์ของเพตราใส่กระเป๋าหน้าตาเฉย

“ท่านชายคะ”

“ฉันจะเก็บโทรศัพท์ของเธอไว้ก่อน ต้องมีการตรวจสอบอย่างละเอียด
อีกครั้ง”

ความปลอดภัยของท่านชายฟลาเวียนเป็นเรื่องสำคัญ การเดินทาง
ของเขาต้องถูกเก็บเป็นความลับ เพตราที่ใช้โทรศัพท์ที่ในตอนนั้นจึงถูกสงสัย
เข้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“แต่ว่า...”

“หรือเธอมีปัญหา”

“ไม่มีค่ะ ไม่มีหรอกค่ะท่านชาย”

“ไปได้แล้ว”

เพตราย่อตัวลงแสดงความเคารพท่านชายฟลาเวียน แล้วก็จำต้อง
เดินคอคอกไปหาพนักงานซึ่งทำหน้าที่ดูแลท่านชายฟลาเวียน

“แกลิ่งเด็กทำไม”

“เด็กก็อาจเป็นฝ่ายของศัตรูได้”

แรนดอล์ฟถามท่านชายฟลาเวียน โทรศัพท์ของเพตราไร้ระบบการป้องกันอย่างสิ้นเชิง กอดดูได้อย่างง่ายดาย เจ้าตัวไม่ตั้งรหัสผ่านใดๆ ทั้งสิ้น ข้อสงสัยเรื่องเธออาจส่งข้อความแจ้งกำหนดการเดินทางของท่านชายฟลาเวียนกับคนอื่นจึงถูกหยิบยกขึ้นมา

ถึงแม้ฝ่ายต่อต้านจะถูกสลายไปมากกว่าสิบปีแล้ว และหัวหน้าฝ่ายต่อต้านโลกาก็เข้าสวามิภักดิ์ต่อท่านชายคาร์โลมัน บิดาของท่านชายฟลาเวียนร่วมเป็นทั้งผู้จงรักภักดีและสมาชิกราชวงศ์มาร์ลโคเซนเต้ เพราะหัวหน้าฝ่ายต่อต้านโลก้าแต่งงานกับท่านหญิงคริสตินา น้องสาวของท่านชายคาร์โลมันเพื่อสร้างครอบครัวด้วยกัน

แต่ก็ยังมีฝ่ายต่อต้านบางคนที่ยังไม่ล้มเลิกความมกใหญ่ใฝ่สูง แอบทำการรวมตัวกันเงียบๆ แม้จะถูกขัดขวางหลายครั้ง หากก็ยังไม่ล้มเลิกความตั้งใจ เรื่องความปลอดภัยของท่านชายฟลาเวียนจึงเป็นเรื่องที่ไม่สามารถเพิกเฉยได้

“นายสงสัยจริง?”

“บางครั้งศัตรูก็อาจหลอกใช้ผู้หญิงโง่ๆ ให้ทำงานรับใช้โดยที่ผู้หญิงไม่รู้ตัว ฉันก็แค่ป้องกัน เธอดันทะเล่ล่อหลามาส่งข้อความให้ฉันเห็นทำไม ฉันก็ต้องตรวจสอบอย่างละเอียด”

“เธอมาจากวิหารลามารา?”

“ทุกที่ซึ่งมีประตูเดินผ่านเข้าออกได้ ไม่ใช่ที่ปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์หรอกแรนดอล์ฟ”

“ท่านชายช่างรอบคอบจริงๆ”

“ขอบใจสำหรับคำชม”

“เชิญเดินทางเถอะท่านชาย”

แรนดอล์ฟเชิญกึ่งขับไล่ เขามาที่นี่เพื่อประชุมร่วมกับท่านชายฟลาเวียน แต่เขาจะไม่ร่วมเดินทางไปกับท่านชายหนุ่มด้วย

“นายจับตาดูฮิวโก้ให้ดี ฉันต้องการชีวิตมัน”

“บางครั้งนายก็โหดเหี้ยมผิดกับหน้าตาของท่านชายฟลาเวียน”

“แตกต่างจากนาย ที่หน้าเหี้ยมแต่ใจอ่อนใช้ไหม”

“ฉันคือผู้ชายที่มีเหตุผลต่างหาก”

“นายคิดแบบนี้แล้วสบายใจเรื่องของนายเถอะ”

ถึงแรนดอล์ฟจะพูดแบบนี้ แต่ก็เชื่อว่าเขาจะเป็นคนที่ไร้ความเหี้ยมเกรียม ความจงรักภักดีของชายหนุ่มนั้น ถ้าหากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับราชวงศ์ ต่อให้เป็นสตรี แรนดอล์ฟก็สามารถลสังหารได้ ความปลอดภัยของท่านชายฟลาเวียนคือเรื่องสำคัญอันดับหนึ่ง ลำคัญยิ่งกว่าชีวิตของเขาเสียอีก

“น้อมส่งท่านชาย”

“แล้วพบกันแรนดอล์ฟ”

ท่านชายฟลาเวียนเดินจากไป มีทางเดินพิเศษจากห้องรับรองวีไอพีที่จะพาท่านชายไปยังเครื่องบินส่วนตัวซึ่งท่านชายจะใช้เป็นพาหนะเดินทาง

๒๒แรนดอล์ฟต้องเดินทางมายังเมืองซิลเวสเตอร์ เขามาเมืองนี้บ่อยๆ ทำตัวเสมือนว่าเขามีจรรยาสำคัญต้องมา แต่อันที่จริงเขามาเพื่อสวดส่งฮิวโก้ การจับตามองฮิวโก้ทำมานาน ฮิวโก้ใช้ธุรกิจโรงแรมบังหน้าการหาทางโค่นล้มราชวงศ์

พวกเขาจะไม่ยอมให้ฮิวโก้ได้ทำเรื่องแบบนี้ลงง่ายตายเช่นกัน พวกเขาจับตาดูแบบเงียบๆ เฝ้ารอวันฮิวโก้ก้าวพลาด แล้วพวกเขาจะจัดการหยิบยื่นความน่ากลัวที่ยิ่งกว่าความตายให้กับฮิวโก้

แรนดอล์ฟมีบ้านอยู่ที่นี่ เป็นบ้านที่เขาตั้งใจให้คนอื่นเข้าใจว่าซื้อไว้เพื่อเลี้ยงดูนางบำเรอ สตรีที่อยู่ในบ้านหลังนั้นทำงานให้กับราชวงศ์มาร์ลโคเชนเต้ ริน่าเดินออกมาต้อนรับแรนดอล์ฟ หญิงสาวสวมกอดเขา ทั้งคู่กอดกันแน่น เพราะภาพการพบกันอาจมีการถูกติดตามเพื่อบันทึกภาพเก็บไว้

ทุกอย่างต้องถูกทำให้แนบเนียน เมื่อเข้าไปในบ้านด้วยกัน ริน่ากับ แรנדอล์ฟก็แยกกัน ริน่าโค้งตัวเพื่อแสดงความเคารพ แรנדอล์ฟ หญิงสาว เป็นนักรบหญิงฝึกหัด และเธอก็อาสาทำงานนี้ด้วยความรักดีต่อราชวงศ์ มาร์ลโคเซนแท้

“สวัสดิ์ค่ะท่านแรนด์อล์ฟ”

“มีความเคลื่อนไหวของฮิวโก้ไหม”

“ช่วงนี้ไม่มีเลยค่ะ ฮิวโก้เงียบมาก”

ริน่าอยู่ที่นี้ในสถานะนางบำเรอแอบๆ ของแรนด์อล์ฟ แต่หญิงสาว ไม่ได้ทำตัวล่องลอยไปวันๆ ยามเธอออกข้างนอก การใช้ชีวิตประจำวัน เป็นต้นว่าการเดินเล่นที่ต้องผ่านหน้าโรงแรมของฮิวโก้ในเมืองซิลเวสเตอร์ หรือว่าการเดินเล่นในสวนสาธารณะ ถูกสร้างขึ้นเพื่อการตรวจสอบลอบ เก็บข้อมูลของฮิวโก้

แต่ฮิวโก้ก็ระวังตัวมาก เขารู้ว่าแอบทำการใหญ่ และเขาก็ไม่ยอม ก้าวพลาด แต่เป็นไปไม่ได้ที่คนชั่วจะไม่ก้าวพลาด สักวันฮิวโก้ก็ต้องพลาด ได้นั้นแหละ อยู่ที่ว่าจะเป็นวันไหนก็เท่านั้น และริน่าก็กำลังเฝ้ารอเวลาวันที่ ฮิวโก้ก้าวไม่มั่นคง

“วันนี้ก็ต้องจับตาตุ้มต่อไป”

“ค่ะท่านแรนด์อล์ฟ”

“วันนี้เราออกไปเดินเล่นด้วยกันหน่อยก็ดี”

“ค่ะท่านแรนด์อล์ฟ”

การเดินเล่นก็เป็นการสร้างสถานการณ์เพื่อให้ฮิวโก้คิดว่าเธอเป็น ผู้หญิงของแรนด์อล์ฟจริงๆ ฮิวโก้ส่งคนตามสอดส่องเธอเหมือนกัน ชื่อของ แรนด์อล์ฟคงไม่ทำให้ฮิวโก้รู้สึกเป็นสุขแน่ เพราะเขาคือคนสำคัญในราชวงศ์ มาร์ลโคเซนแท้

ฮิวโก้ที่ระวังตัวแจ่มต้องสงสัย เขาตามดูเธอกับแรนด์อล์ฟ มาตลอดสองปี ตั้งแต่เธอย้ายมาอยู่ที่เมืองนี้ ตอนนี้ฮิวโก้ก็อาจเชื่อไปแล้ว

ว่าเธอเป็นเพียงแค่นางบำเรอของแรนดอล์ฟ และการที่แรนดอล์ฟมาที่นี่ก็ไม่ใช่เพราะระแคะระคายเรื่องของฮิวโก้ เขามาหาเธอต่างหาก

“ฮิวโก้เสียบบากแบบนี้อาจวางแผนทำการใหญ่”

“หรือบางที่เราอาจต้องเข้าไปใกล้ตัวเขาให้มากกว่านี้ล่ะ”

“แบบไหน”

“ฉันก็ยังนึกไม่ออกค่ะท่านแรนดอล์ฟ”

รีน่าคิดออกแค่วิธีการเดียว ถ้าหากจะเข้าไปใกล้ฮิวโก้ก็ต้องเข้าไปใกล้ด้วยความพิศवास แต่เธอพิศवासคนที่คิดร้ายต่อราชวงศ์ไม่ลงแน่

“คิดอะไรอยู่รีน่า”

“คิดถึงวิธีในการเข้าถึงตัวฮิวโก้ค่ะ”

“วิธีอะไรก็ได้ แต่เธอต้องคิดถึงความปลอดภัยของตัวเองด้วย”

“ขอบคุณค่ะท่านแรนดอล์ฟ”

แรนดอล์ฟให้ความสำคัญกับทุกชีวิตเสมอ บุคลิกของเขาเหมือนคนที่แข็งแกร่ง ยืนชาติต่อทุกสิ่ง แต่จากการทำงานใกล้ชิดเขา รีน่าทราบว่าเขาเป็นคนที่ใจกว้างและเป็นสุภาพบุรุษมาก หญิงสาวมีความชื่นชมมอบให้กับชายหนุ่ม

“เธอไปพักผ่อนเถอะ อีกสองชั่วโมงเราจะออกไปข้างนอกด้วยกัน”

“ค่ะท่านแรนดอล์ฟ”

มาหานางบำเรอของตัวเอง จะรีบออกไปก็คงไม่ได้ แรนดอล์ฟต้องอยู่กับรีน่าในบ้านก่อน แล้วค่อยออกไปข้างนอกเพื่อทำตามแผนการ

“ฮิวโก้ หวังว่าเราคงได้เผชิญหน้ากันในสักวัน”

การตามติดฮิวโก้และระบุเป้าหมายได้ว่าฮิวโก้เป็นหนึ่งในกลุ่มคนที่ต้องการโค่นล้มราชวงศ์มาร์ลโคเซนต์เพ็ญเป็นการค้นพบตัว ภาพลักษณ์ของฮิวโก้ในสายตาของประชาชนซัคคาเวียคือนักธุรกิจที่มีน้ำใจกว้างขวาง ฮิวโก้สร้างภาพว่าตนเทิดทูนราชวงศ์ แต่เบื้องหลังเขาต้องการทำลายราชวงศ์ซึ่งประชาชนชาวซัคคาเวียให้ความเคารพ

แรนดอล์ฟเกลียดชังคนพวกนี้ คนที่คิดถึงประโยชน์ของตัวเองแล้ว
นำเอาคำว่าอุดมการณ์มาเป็นเหตุผลสนับสนุนการกระทำเลวระยำ

“ท่านแรนดอล์ฟคะ ขอภัยที่ต้องรบกวนอีกครั้งนะคะ”

“มีอะไรรีน่า”

“มีรายงานด่วนมาว่า ฮิวโก้เข้าไปที่โรงแรมคะ”

“ดี ขอให้เป็นอย่างนั้น”

รีน่าถอยออกไปจากห้องหลังรายงานเรียบร้อย ระหว่างเธอกับ
แรนดอล์ฟ เรื่องงานทำให้ทั้งคู่ต้องใกล้ชิดกัน ไม่อย่างนั้นแล้วคนที่ต่ำต้อย
เช่นเธอคงไม่มีโอกาสแม้แต่จะได้สนทนากับเขา เพราะอีกฝ่ายคือว่าที่
ผู้ปกครองเมืองอเล็กซานเด สูงทั้งศักดิ์และชาติกำเนิด

